

FOLK OG LAND

NR. 13/14 —16. ÅRGANG

LØRDAG 24. JUNI 1967

LØSSALG 2 KRONER

Reidar Melsom
Nedre Holmen
Stavanger 133

Ralph Hewins svarer Alf Larsen

FARMAND har som nevnt i forrige nummer bragt et forkortet svar fra Ralph HEWINS i anledning av det angrep Alf LARSEN rettet i bladet både mot Hewins' Quislingbiografi og mot Nasjonal Samling. Vi bringer her Ralph Hewins' svar uavkortet:

Her er det fotografi fra 7. mai 1945 som Hewins omtaler og som iallfall tidligere hadde en æresplass i AFTENPOSTENS redaksjonslokaler. Hewins sitter ved bordet til venstre

Jaså, hvis Alf Larsen hadde skrevet min bok «Quisling, profet uten ære» så ville han ha kalt den «Sett fra månen» (Farmand 11. mars 1967). Hvorfor ikke «fra Tjøme»? — det like fjerne sted blant Oslofjordens skjær, som han gjør krav på som sin egen historiske horisont.

Da jeg tilfeldigvis befant meg et steds i nærheten av katalysatoren til moderne norsk historie i april dagene 1940, kan jeg kanskje få beriktige hans perspektiv og hans facts.

9. april var jeg i Strømstad sammen med fortroppen

av de svenske styrker, ivrig opptatt med å sende videre til London øyenvitneberetningen fra min venn og Daily Mail-kollega, W. F. Hartin, om Wehrmacht som ble eskortert inn i Oslo sentrum av norsk ridende politi og et militært musikkorps — som det viser seg etter arrangement av Johan Nygaardsvold og Terje Wold, som handlet i forståelse med Kristian Welhaven (Aftenposten 27./28. april 1965). Slik som også den amerikanske krigskorrespondent, Leland Stowe, så en hovedstad på nær en halv million innbyggere overgitt i feigt apati uten at det ble avfyrt et skudd. Forklarlig nok, fordi regjeringssetet var blitt forlatt av statsoverhodet, stortingspresidenten, statsministeren, regjeringen og generalstaben uten et ord — bortsett fra halvannen linje under bretten i **Aftenposten**, som beretter at utenriksministeren hadde nevnt ordet «mobilisering» en passant på Østbanen.

11. april forsøkte jeg iallfall å komme inn i Norge og i nærheten av kamphandlinger. Det lyktes meg faktisk å komme inn i Østfold ved å kripe over Iddefjorden ved ebbe. Men det var ingen kamphandlinger. General Erichsen og 5 000 norske soldater holdt på å skaffe

seg drosjer til Sverige for å la seg internere. Statsoverhodet, stortingspresidenten, utenriksministeren og to andre regjeringsmedlemmer skyntet seg også til Sverige for å etablere en emigrantregjering der, bare for å bli vist tilbake neste dag.

Mitt brev fra Hov ble offentliggjort i Daily Mail 14. april og var den første beretning fra legende«fronten» fra noen utenlandskorrespondent.

Fra 12. til 30. april flyktet kongen og den norske regjering, under tiden forkledd, fra Sverige for å søke tilflukt på et britisk krigsskip i Molde og var praktisk talt uten forbindelse med verden — slik Lord Mountevans (fra Stockholm) og Richard Whitney Straight (fra Åndalsnes) oppdaget, da de ble sendt ut av Churchill for å forsøke å etablere kontakt. I mellomtiden forsøkte jeg iallfall påny å få se noen kamphandlinger.

19. april ble jeg arrestert av den svenske kommandør ved Storlien for å ha forsøkt å komme inn i Norge, men jeg snakket meg ut av det og klarte å finne en vei over grensen ved Gåddede natten til 20. april. De neste 48 timer streifet jeg omkring på ski og i slede til jeg nådde Namsosfronten, idet jeg herunder tilfeldigvis åpnet Lier fjellpass for sesongen, og tok kontakt med de kommanderende allierte offiserer, general Carton De Wiart og general Béthouart — mens de

(forts. s. 13)

Alf Larsen beskuer verden fra Tjøme —

Carton De Wiart, som Hewins intervjuet, lengst til venstre på bildet, ved siden av den britiske generalstabsjef Ironside

Hans S. Jacobsen til injurie- søksmål mot Løberg

Forliksklage tatt ved høyesterettsadvokat Wiesener

Stortingsmann Sverre Løberg har som kjent i en rekke foredrag landet rundt injuriert Hans S. Jacobsen i forbindelse med utgivelsen av den norske utgaven av Hewinsboken. Hans uttalelser har vært gjengitt med stort oppslag i flere aviser, bl. a. i DAGBLADET og BERGENS ARBEIDERBLAD. Også i svensk radio har Sverre Løberg optrådt med sine grove injurier.

At det dreier seg om injurier er Løberg selv helt på det rene med, eftersom han uttalte at han hadde injuriert Jacobsen før og han gjorde det nu igjen. Som kjent kalte han Jacobsen en av de største forfalskere og forfuskere av historien og han oppfordret ham til å la seg mentalundersøke.

Hans S. Jacobsen har nu fulgt Løbergs invitt, og har tatt ut forliksklage mot Sverre Løberg. Det henvises i klagen til straffelovens paragraf 247, som lyder slik:

«Den som i ord eller handling opptre på en måte som er egnet til å skade en annens gode navn og rykte eller til å utsette ham for hat, ringeakt eller tap av den for hans stilling eller næring fornødne tillit, eller som medvirker dertil, straffes med bøter eller med fengsel inntil 1 år. Er ærekrenkelsen forøvet i trykt skrift eller ellers under særdeles skjerpene omstendigheter, kan fengsles inntil 2 år.»

Løbergs uttalelser kreves mortifisert.

Det er høyesterettsadvokat

Hans S. Jacobsen presentert av FOR ALLE

Albert Wiesener som på Jacobsens vegne har tatt ut klagen.

SAK OGSÅ I SVERIGE?

Vi hører ellers at det i forbindelse med Løbergs uttalelser i svensk radio er under forberedelse straffeforfølgning mot Løberg og Svensk Radio i Sverige med Hewins selv som saksøker.

Så Løberg skal da få sitt ønske om injuriersaker oppfylt.

GRAVMÆLER OG ETTERMÆLER

Det berettes at der i Frankrike finnes en ganske anselig pyramide som er reist til gravmæle over Pilatus. Enhver vet hvem det er og hans innlegg i historien.

Gravmæler dekker ikke avdødes ettermæle, ser det ut til.

Lucifer

NESTE NUMMER AV
AVISEN
kommer 5. august.

KONTORENE I KIERSCHOWSGT.

holdes stengt i juli måned. Redaktør Melsom vil være bortreist fra og med fredag 23. juni.

Post kan mottas som vanlig under adresse Postboks 3214, Oslo 4.

Den nasjonale sosialismes —

(Forts. fra side 14)

spiste. Han syntes å ha sprunget omkring overalt. Så endelig fikk jeg se prosjektet. Først enkle grunntegninger: Arbeiderboliger med kjøkken, oppholdsrum, soverom for barna, for foreldrene. Og noe som var sensasjonelt dengang — baderom. Senere viste Adolf meg de forskjellige hustyper rentegnet i tusj. Jeg husker dem spesielt godt, idet de oppklistret på veggen dannet en slik kontrast til den dårlige veggen med spor etter veggelus. At han mange år senere fikk virkelig gjort de planer som han allerede da uten halve forholdsregler eller kompromiss skisserte, det sørget livet selv for.

Videre forteller vennen at Adolf ikke nøyet seg med bare å forandre leiekaserner, men tok fatt på hele byer. Hans geniale planer for hvorledes man kan løse trafikkproblem syntes å være langt forut for sin tid. Ord som Hitler ofte brukte var «Tysk idealstat». Han hadde alltid begrepet «Riket» med i sine planer og det spilte en hovedrolle i hans tenkemåte. Denne idealist var både NASJONAL og SOSIAL. Sosial med tanke på arbeidermassene. Det var som han var kallet til det med sitt store hjerte. Han kjente ingen medlidenhet i vanlig betydning, men han levte og led med de rettsløse, som også omfattet dyrene. Slumkvarterene i storbyen ble på hans tegnebord et livsbejænde og lyst samfunn som han satte sammen i fire —, otte — og sekstenfamiliehus.

Man skulle ønske at boken sluttet der, med disse lyse forhåpninger, for å slippe å lese om den dramatiske slutten. Men høydepunktet var for Hitlers venn da han traff ham påny som rikskansler. Vennskapet fikk et tredveårig avbrudd. Adolf forsvant en lang tid sporløst da Kubizek besøkte sitt foreldrehjem i Linz. Kanskje fordi Kubizek hadde fremgang i sine studier, mens Hitler ble overvældet av motgang. Da han senere så Hitler igjen som det stortyske rikets leder, ble gjensynet hjertelig, og de møttes adskillige ganger. Disse møter fikk Kubizek betale dyrt etter krigens slutt med konsentrasjonsleireropphold som nedbrøt helsen hans. Før krigen sluttet gjemte han brevene fra sin venn bak en murvegg i kjelleren. De allierte kunne ikke finne dem trass i ivrig leting.

De stupide forhørene av Kubizek avslutter boken:

«— Er De Adolf Hitlers venn?»
«— Ja!»
«— Siden når?»
«— Siden 1904.»

«— Men da var han jo intet!»
«— Jeg var iallfall hans venn.»
«— Hva har De fått av Hitler?»
«— Intet.»
«— En bil? Et hus? Vakre kvinner?»
«— Intet.»
«— Har De vært hos ham da han var rikskansler?»
«— Ja.»
«— Alene?»
«— Ja.»
«— Men da kunne De jo ha myrdet ham!»
«— Ja.»
«— Hvorfor gjorde De ikke det?»
«— Fordi han var min venn!»

Med slike idiotiske spørsmål kom de stadig. Jeg fattet at disse mennesker ikke forstod noen ting av det vi på tysk kaller vennskap.

Videre skriver Kubizek at han ikke ville gripe til penen før han var sikker på at «hathysteriet» hadde lagt seg, slik at hans biografi kom i sin rette belysning. Men da han kjente at hans liv snart var slutt, ble boken skrevet. Jeg vil bare si: Takk og atter takk!

Vera Oredsson

Germanere - -

(Forts. fra side 15)

Hvorfor skriver jeg alt dette? Finsk er mitt egentlige modersmål, skjønt jeg med letthet går over fra finsk til svensk og omvendt. Av inngrodd vane har jeg aldri vekslet et svensk ord med mine søsken. Om man ser bort fra to sprog, så består Finnlands folk dog ikke av to adskilte raser. Når jeg snakker om Finnlands folk, så mener jeg alle mine landsmenn, uten hensyn til sprog. Og dette folk fremstår for meg som Guds utvalgte folk. Det er derfor ingen spesiell grunn for meg til å opptre som drabant for Germania eller for Nordens germanere. Men jeg våger uten selvforherligelse å påstå at utallige attityder og manifestasjoner som disse «germanere» har lagt for dagen særlig etter krigen mot den germanske kulturens hjemstavn på jorden, samtidig som de forneker sin germanske kulturarv, har gjort et uutsigelig beklemmende inntrykk på meg. Oppriktig talt, så er jeg skamfull på disse «germaneres» vegne.

Hvem ville vel glede seg over om et gjenopprettet Tyskland en dag skulle kreve væpnet revanche for utstått urett? Men noe slikt blir det vel aldri tale om. Men isteden for å ventilere og tygge drøv på hva Tyskland eventuelt kommer til å gjøre i fremti-

Brodne kar

Herr redaktør.

Ordtaket «Brodne kar i alle land» var det første jeg tenkte på etter å ha sett «De blanke knappene» i fjernsynsteateret nylig. Det psykologiske mønsteret kunne nok virke banalt, men Rolf Söder spilte etter opplegget godt, der han skulle fremstille en av de små NS-folkene.

Men var det bare dårlige folk på NS-siden og helter på jøssingsiden blant nordmennene under den siste verdenskrigen? Jeg tror det kan være aktuelt å minnes hva Paul Hartmann skriver i sine dagbokopptegnelser på side 188, 202 og 254 i sin bok: «Bak fronten».

18. april 1944: «Det er nok ganske sikkert at det er en meget stor prosent av nordmennene i Sverige som ikke på noen måte er kommet over for å tjene landet eller fordi de har vært i fare, men simpelthen for å bli bedre forseglet enn hjemme. Det var forresten en ting som var på det rene blant administrasjonen i Stockholm alt da jeg var der høsten 1942.»

30. mai 1944: «Jeg bragte frem et spørsmål som sosialdepartementet har forelagt meg. Forholdet er at en 4-500 av de norske som er innkalt til politikursene i Sverige har nektet å møte opp, idet de unnskylder seg med at de har stiftet gjeld som de må betale.»

7. sept. 1944: «Lange drøftelser om forholdene ved politikursene i Sverige. Disiplinen later til å være dårlig. Ca. 500 mann fra reservepolitiet er i alt rømt.»

Oslo,

E.L.

ANNELIESE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Arkitekt HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

den, burde vi her i Norden tenke mere på oss selv. Vi må selv stå til ansvar for våre handlinger og ikke oppføre oss som om det var sagflis som tenkte for oss. Den som forneker sin kulturarv og skitner til sitt eget bo som generasjoner har bygget opp, gjør seg arveløs. Fremtiden kommer til å vise om Nordens germanere har gravet sin egen grav.

Slik tenker jeg og slik føltes det i julehelgen og ved årsskiftet.

Hvorfor ikke feie for egen dør?

Men norske partipolitikere foretrekker å belære resten av verden veien til internasjonal forståelse og evig fred

De norske politikere av alle partier, er gutter som både kan og vet, kom ikke der. Alt som hender, ja, og ikke hender, eller nesten har hendt, kritiseres og kommenteres. Ingen kommer den norske overrettferd forbi. Når de blander seg opp i andre lands anliggender, må ikke dette tas ille opp, eller regnes for nesevist og uoppdraget.

Norge har da så godt et ord på seg, en enestående goodwill og renomé. At norske partipolitikere refser og påtaler feil i så å si alle land, skulle være helt naturlig og i orden. Slikt kan da ikke irritere noen. Det er da ikke for å være så storartet selv, at våre politikere sier fra. Det er **demokratiet** som skal forsvares. Alt blir da også sagt så pent, diplomatisk og «pøntelig» fra, av politikerne i Stortinget. Utenfor de forskjellige ambassader, hvor det mer folkelige element kommer til, er språket kanskje litt mer parfymert.

Norge har jo fostret så mange store menn av verdens-format, selv om det er lenge, lenge siden. At vi ingen har idag kan da ikke **partipolitikernes** noe for?

Norske sabotører, agenter og gutta som lå gjemt i skogen vant krigen for England. Slikt er det bare meget dumme folk som tviler på. Engelskmennene sendte til og med filmfolk til Telemark som filmet hele greia. Det er da «gussens» sanning. Aldri er Norge blitt hedret slik.

Tyskerne er oss jo også meget takknemlige, Åse Liones, og en Herrens prest Torkeld Tande fikk jo forlenget preskripsjons-fristen for krigsforbrytelser. Så kan da tyskerne få putte hverandre i «Callabuss» enda i noen år.

Sverre Offenberg Løberg har jo også viet seg til å påpeke for tyskerne hvor jævlig de har vært. Dette har øyensynlig båret rike frukter, for nu angrer tyskerne sin dårskap dag og natt.

Snart løser vel våre parlamentarikere også alle de andre vanskelige spørsmål i verdenspolitikken. U.S.A. har et negerproblem, Norge har sikkert eksperter som tar seg av dette. Stortinget ville greie det helt enstemmig. Det greske kup behandles på samme sted, den «bekymring» bringes lett ut av verden av våre store gutter. Det er en gåte at Rhodesias problemer fremdeles eksisterer. Syd-Afrikas navn ser man ennå i Vinmonopolets hyller . . .

Norge har en stor handelsflåte, som driver fraktfart for

andre land, vi må konkurrere om fraktene. Vårt land driver eksport av en hel rekke varer. Det er også andre nasjoner som driver fraktfart. Det er andre som eksporterer samme slags varer som oss. Internasjonalt er vi meget sårbare.

Vi kan på langt nær brøfoss selv. Hva ville våre politikere gjøre, hvis deres stormannsgale skjellen og smellen skulle resultere i en boikott av norsk shipping og norsk eksport?

Det er nok av utenlandske ambassader i Oslo, der sitter det sikkert folk som kikker politikerne i kortene.

Hvorfor være så belærende? Hvorfor ikke først og fremst finne egne feil og urettferdigheter? Det er en engelsk herre som i en bok, mange av dere ikke tør lese, viser frem for hele den siviliserte verden, noe som hendte i Norge. For ikke å ta mere nattesøvn fra partipolitikernes skal jeg hverken nevne forfatteren eller hans bok ved navn.

Veien til fred og forståelse må nok gå etter andre veier enn protester, demonstrasjoner, og jeg alene vite. Enn om man lot andre nasjoner være ifred med sitt, rett og slett tok alt i beste mening?

Et er et landkort at forstå et annet skip at føre.

Capitano

Månadsbladet FRIHUG

Frisinna tidtrøyt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettsoppgjøret m.m. Fylgetongar om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromanar m.m. Årspris kr. 25,—.

Postgiro for bladv. 80 821.
Utgevar: Erling Seim, Kinn

KRISTNE VENN

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.

Husk bladpengene for 2. halvår!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Historiker på avveier

Da professor Magne Skodvin for et halvt år siden i et intervju med VG, i forbindelse med utgivelsen av den norske utgaven av Hewinsboken, sa at han syntes det var bra den var kommet slik at det kunne bli en åpen diskusjon om det som nu har vært et stridsspørsmål i Norge i et kvart århundre, trodde vi faktisk at han endelig var villig til å stige ned av sin vi-alene-vite-trone. Vi trodde han mente oppriktig det han sa.

Imidlertid vant hans ord ingen gjenklang i norsk presse. Som efter avtale unnlot den konsekvent å anmelde boken til den britiske forfatter om disse sentrale historiske spørsmål, og ble boken nevnt, så var det bare i form av en rekke skjellsord og angrep på forfatteren. Og Skodvin selv, som ville ha en fruktbringende diskusjon forble også merkelig taus. Vi hadde nær sagt: som efter ordre.

Først nu bryter han denne tausheten for å omsette sine gode intensjoner i handling. Han har ladet seg intervjuet av Nils Johan Ruds blad MAGASINET FOR ALLE for 7. juni for å ta til gjenmæle mot meget kloke og beherskede uttalelser av Hans S. Jacobsen i et annet intervju. Bladet selv har altså på en rosverdig måte fulgt Skodvins appell om åpen diskusjon — selv om det vel ville ha vært mere fair å la Jacobsen svare på Skodvins angrep — og det knytter også endel forholdsvis objektive redaksjonelle bemerkninger til diskusjonen om det bladet kaller «En beryktet bok.»

Forsåvidt er da alt vel og bra. Bortsett da fra dette avgjørende at professor Skodvin slett ikke er villig til en åpen diskusjon. Han er ikke villig til å stige ned av sitt professorale kateter og drøfte problemene uten historiske spissfindigheter. Han feller fremdeles ovenfra og nedad en knusende dom som «faghistoriker» over denne uforskammede utlending som våger å trå i hans og Hartmanns og alle de andre norske samtidshistorikeres sirkler og hevde noe annet enn det som er blitt urokkelige dogmer i den offisielle norske historieskrivning om skandalen i 1940 og årene som fulgte.

Alle vet at det som faghistorikerne har lagt frem gjennom tidene ingenlunde er gudsens sanning og urokkelige kjensgjerninger som ikke lar seg diskutere. Ludvig Holberg sa det bl. a. slik:

«Når jeg Historien, det Livets Speil betrakter,
beklager jeg, jeg ei har lest med større Flid.
Når så jeg ser igjen hvor lidt den Sandhed magter,
beklager jeg, den tog formeget av min Tid.»

Det er altså ingen grunn for Skodvin og hans faghistoriske kolleger til å sette seg på den høye hest og forsøke å målbinde andre som kanskje ikke behersker teknikken så godt som «samtidshistorikerne».

Selvsagt er vi klar over at det kan pirkes ved mange detaljer i boken til Hewins. Den er nu engang ikke en historisk lærebok, men et journalistisk innlegg i en aktuell strid. Og et innlegg bygget på inngående personlig kjennskap til de hendelser det dreier seg om og på basis av forklaringer også fra folk på den side som faghistorikerne ikke har villet slippe til fordi de har skrevet sin historie med bundet mandat.

Det er altså lett for Skodvin å pille frem slike detaljer og på basis av det stempel Hewins som en historisk fuser som ingen behøver ta alvorlig. Men feil finner en også hos faghistorikerne.

Vi kan ikke se at noe av det Skodvin anfører om småfeil i boken til Hewins har den aller ringeste betydning for det

saken virkelig gjelder: en omvurdering av fastlåste standpunkter for å åpne veien for en tilnærming mellom de to parter, noe som er nødvendig skal Norges historie skrives riktig. Bortsett da fra på ett punkt, hvor ikke minst Skodvin burde gå stille i dørene.

Vi tenker på den våpenstillstandsavtale som Norge undertegnet 10. juni 1940 for verdenskrigens varighet. Om den har Hewins skrevet at «kapitulasjonsordren var gitt, undertegnet og gjennomført av den norske regjering etter vedtak av Kongen i statsråd.» Skodvin sier at dette er feil: «Det var Forsvarsdepartementet som fikk i oppgave å gjennomføre kapitulasjon osv.»

Vi kan ikke se at det er noen større forskjell på det de to hevder. For Forsvarsdepartementet måtte vel oppetre på vegne av regjeringen i tilfelle? Ellers er det jo en urokkelig kjensgjerning at den norske øverstkommanderende i sin henvendelse til Sverige for å komme i kontakt med den tyske øverstkommanderende sa at «Kongen og regjeringen har — befalt meg å innstille fiendtlighetene.» (Jfr. U.K. s. 116).

Og når Skodvin hevder at den våpenstillstandsavtale, som efter ordlyden omfattet «samtlige norske stridskrefter», bare gjaldt 6. divisjon — som forøvrig alt hadde undertegnet en egen avtale — så vet han bedre enn noen annen at dette ikke er en historisk kjensgjerning, men bare en påstand. Det er heller ikke korrekt det han sier at «tyskarane var fullt klår over» dette at krigen fortsatte tiltross for erklæringen om at den opphørte. Både general Falkenhorst og en historiker som vi skulle tro iallfall kan måle seg med herr Skodvin, Hubatsch, hevder blant mange andre at Norge gikk ut av krigen i og med våpenstillstandsavtalen.

Det går altså som nevnt an å finne tvilsom historie også hos faghistorikere. En av de norske samtidshistorikere presterte faktisk å skrive en bok om alt dette i 1940 uten å nevne kapitulasjonsavtalen! Skodvin vet naturligvis hvem det var.

Vi vil oppfordre professor Skodvin til å stige ned fra katetret og gjøre alvor av sitt ønske om en åpen diskusjon. Og det betyr ikke bare nye monologer av slike framifrå fagmenn som Skodvin og de andre profesjonelle legende-forsvarere. Med påstander som det så er historisk helligbrøde å diskutere.

*

OLAF HOLM:

Skuffelser

I.
«Iblant tvinges man til å fundere litt over politikkens evne til å demoralisere selv folk, som i enhver annen henseende enn politikk er utmerket bra og hederlige folk!»

Det er det kjente merke P. V. som kommer med dette hjertesukk. Det merkes daglig på forskjellig vis, at han ikke står alene med sin oppfatning.

Som salig Holberg forsiktigvis henla sin politiske kandestøperivirksomhet til utlandet, den gode stad Bremen, henter forfatteren sitt eksempel fra den senere tids politiske begivenheter i vårt naboland i syd, nærmere bestemt den manglende ordholdenhet overfor velgerne ved alliansen mellom sosialistene og det danske SF. Det er nu å gå over bekken etter vann!

II.
Nu synes kanskje noen hver, at det mangler sannsynlighetens preg, at det i det lange løp skulle la seg gjøre å holde politisk moral eller rettere umoral adskilt fra uangripelig moralskandel i dagliglivet. Det lar seg kanskje gjøre, hvilket ingenlunde gjør saken bedre, for i såfall må det være det politiske system, som er nedbrytende for den politiske moral.

Man har her forklaringen på at der er oppstått kristelige partier i de av Vestens land, som ennå trekker på parlamentarismen. Det er velgere, som krever iaktatt også i politikken den uskreven norm som kan uttrykkes ved: «Denslags gjør man ikke!» Det burde ikke være nødvendig, men er altså det etter velgersynspunkt.

III.
Parlamentarisme fører, som vi før har vært inne på til en rekke helt unødvendige partidannelser, som tildels har sin harde nød med å finne på uoverensstemmelser. De ikke alene fosterer «taburettssugne» (godt ord) ærgjerrigheter, men krever også av partiets medlemmer, at de skal stemme etter parole, uansett egen oppfatning, hvilket selvfølgelig må gå ut over moralen.

IV.
De skandinaviske land ligger etter i tidens alminnelige utviklingsprosess på det politiske område. Viktor Mogens pekte i sin tid i sitt skrift på et etter hans oppfatning betydningsfullt tidens tegn, at man i Romania (var det visst) hadde vedtatt lov-

forbud mot at kandidater, som ønsket å bli valgt til nasjonalforsamlingen, optrådte på vegne av et parti, som besørget både finansieringen av valgkampen og reklamen for vedkommende. Det skulle han gjøre selv, begge deler.

Det siste vi har opplevet på dette område er, at de Gaulle kort og godt har forbudt politiske partier.

V.
Den siste tids begivenheter i Grekenland har vakt en ærrig forferdelse blant «demokratene». Det har gitt seg tildels besynderlige utslag fra uønskede besøk i prinsessebryllup, til kontraktbrudd med leveransen av en udemokratisk motorbåt, den siste av seks.

Det er ikke skikk blant skinnøvere å bryte byggekontrakten, som av den ene reder kan være overdradd en annen, fordi han ikke liker fjeset på den nye mann. I politikken stiller det seg altså annerledes — for enkelte.

De politiske krumspring om denne sak kan allikevel komme til å vise seg nyttige. Velgernes tålmodighet er stor, men heller ikke den er uendelig.

Olaf Holm

Skal en le eller gråte?

Det offisielle Norge er uhyre opptatt av å få dømt den tyske Gestaposjefen i Norge, Reinhard, som for tiden står for retten i Baden-Baden — efter referatene å dømme forøvrig for en uhyre partisk rett. Reinhard forklarer at han bare svarte med samme mynt når han likviderte nordmenn og at det hersket krigstilstand mellom okkupasjonsmakten og Hjemmefronten. Dette har jo hittil vært vanlig norsk jøssing-tale. Det var krigstilstand, hevder man, selv efter kapitulasjonen.

Men nu har da pipen fått en annen lyd! Selveste professor Skodvin, «vår fremste okkupasjonshistoriker», som VG begeistret kaller ham, er beredt til å reise nedover — på statens bekostning — for å bevitne for den tyske domstol at det slett ikke var noen krigstilstand. For er det ikke meningsløst, sier Skodvin til VG at «tyskerne vekselvis hevder at slike krigstilstander hersket og at den ikke gjorde det, alt ettersom de mente å ha nytte av de forskjellige argumenter.»

Ja, er det ikke?!

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Et rimelig krav

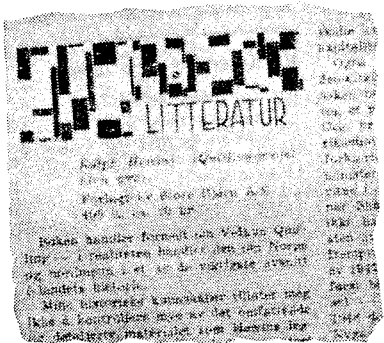
I dette vårt land som roser seg av å være et demokrati som gir sine borgere alle demokratiske rettigheter, får likevel bare mennesker hvis meninger om dette og hint stemmer overens med de retningslinjer som er trukket opp av myndighetene slippe til i radio og fjernsyn. De toneangivende i samfundet, det være seg mennesker som kaller seg borgerlige eller sosialister, vet å benytte seg av de massemedia som de selv kontrollerer, og er klar over den enorme innflytelse disse representerer.

Denne åndsterror har vært drevet lenge nok nå. Det norske folk er blitt foret med løgn i så lang tid at mange begynner å føle kvalme over råttenkapen.

Tiden er for lenge siden moden til at personer som kan fortelle sannheten om skygesiden ved norsk politikk får slippe til i radio og fjernsyn. Dette krav blir etter hvert sterkere og sterkere, spesielt fra ungdommens side, som ikke lenger lar seg tute ørene fulle av løgn og forbannet dikt.

Vi reiser krav om å få slippe til med våre meninger overfor offentligheten, i radio og i fjernsyn! Et krav som i høyeste grad er berettiget — i et demokrati.

Hewinsbiografien i «Under Dusken»

I siste nummer av «Under dusken» finner vi denne omtale av Ralph Hewins' bok «Quisling — profet uten ære» ved Fredrik Bjørkan:

Boken handler formelt om Vidkun Quisling — i realiteten handler den om Norge og nordmenn i et av de viktigste avsnitt i landets historie.

Mine historiske kunnskaper tillater meg ikke å kontrollere mye av det omfattende materialet som Hewins legger frem, men enkelte mindre og stort sett uvesentlige

feil og unøyaktigheter er blitt påpekt av mange. Som eksempel kan nevnes «majestetsforbrytelser» som Løberg satte fingeren på under «Kaffe & Boila».

Det mest interessante ved boken er de spredte lysbunter den sender over mellomkrigstidens politiske liv og den karikatur av et demokrati som partipolitikken til dels var. Eksempel: «Da erstatning for de politimenn som var blitt skadet ved Menstad ble foreslått i Stortinget, uttalte Arbeiderpartiets talsmenn at de ikke skulle ha erstatning fordi de hadde gått i kapitalismens tjeneste.»

Også krigsoppgjøret, dette såkom-freden-sirkus, er underholdende lesestoff. Til saken mot professor Skancke knytter det seg et makabert etterspill: «Et ukeblad i Oslo (vår beskjedenhet forbyr oss å nevnte at det var FOLK OG LAND) henvendte seg i 1963 til fhv. utenriksminister Halvdan Koht og ba om hans forklaring på at han, landets utenriksminister i 1940, under eds ansvar som vitne i dødsdomsaken mot professor Skancke i 1947 kunne hevde at han ikke hadde sett kapitulasjons-overenskomsten av 10. juni 1940 (som inntil den ble fremprovosert i denne sak i siste halvdel av 1947 var hemmeligholdt i Norge, og da først ble offentliggjort i falsk oversettelse) — mens UD's arkivar Omang i mai 1948 dokumenterte at Koht, statsminister Nygaardsvold og forsvarsminister Ljungberg i London hadde satt sitt navnetrekk på den (også Nygaardsvold hadde som vitne i Skanckesaken benektet å ha sett den)».

Man kan da ikke forlange at utenriksministeren og statsministeren skal huske hva som helst!

Men for de som er interessert i hva politikere og fremstående menn ikke husker eller ikke vil huske om baksidene og vandalismen (les pasifismen) i det som hendte før, under og etter andre verdenskrig er boken absolutt anbefalelsesverdig.»

*

Anmelderen burde til nærmere belysning av sin beretning om den fornektede våpenstillstandsavtale for verdenskrigens varighet ha opplyst at også forsvarsminister Ljungberg benektet i retten å ha sett avtalen trass i navnetrekket på dokumentet. Han kunne også ha nevnt at Koht dengang svarte FOLK OG LAND at når han hadde uttalt seg slik i retten, så måtte det vel være fordi han hadde glemt at han hadde sett avtalen. Vel et stivt stykke

av landets utenriksminister!

Ellers later det ikke til at Løbergs gjesteopptreden i Studentersamfundet i Trondheim har båret de frukter han vel ønsket. Det ser ut til at det fremdeles er mange studenter der som har bevart tenkeevnen.

Kjært barn osv.

At nazismen fortsatt eksisterer som en faktor man må regne med, nå tross av den inntil kjedsommelighet gjentatte dødserklæring fra «seierherrenes» side, det visste vi jo — men at dens fysiologi skulle være i de grader sammensatt som vår kollega i Akersgaten kan fortelle, det har nok — med skam å melde — gått våre redaksjonslokaler rett forbi.

I et av sine lørdagsbilag kunne nemlig «Aftenposten» henvise til noe som den kalte Tito-fascisme (!). Vi vet ikke riktig om vi skal stå med luen i hånden eller om vi skal stramme hakeremmen, men selv om det er utrolig, ville det jo være hyggelig om Tito hadde kommet på bedre tanker etterhånden. Skal vi være ærlige, tror vi snarere det er Aftenposten som begyn-

(forts. s. 12)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dshanian.

Det har sine vanskeligheter å være ny i et arbeidskompani av krigsfanger. Overalt blir man den siste og blir straks beskyldt for efterlatenhet. Arbeidsadministratoren putter en inn i den dårligste arbeidsgruppen, og senere havner man så å si automatisk på den dårligste arbeidsplassen. En kan ikke rådspørre noen, enhver er seg selv nærmest og ser med oppriktig mistanke på enhver nyankommen. Og penger får en først etter en måneds tid. Men i løpet av de ukene som fulgte klarte vi armeniere oss etterhånden bedre og bedre, langt bedre enn vi fra først av hadde trodd. Og det var ikke minst takket være våre gode armenske håndverkere, enkelte dannede tyskere og sådant mere.

På samme måte som vinteren forut falt ganske meget sne og kulden trengte oss helt inn til marven, noe som ikke skremte synderlig hverken de innfødte eller tyskerne. Sne, virkelig sne, drysset ned på dem fra himmelen. «Sneen gir jorden kraft», sa de sivile folk her og de var tilfreds med sneen tross alt, fordi jorden var altfor tørr her på stedet.

Men på en måte var det ikke til å glede seg over, for både høyder og daler var blitt dekket med sne fullstendig, og det virket som en kald nakenhet og tomhet, sne overalt, hvit og uberørt. Man føl-

te seg her trist ved synet. Også her var veiene fullstendig ødelagte. Og der foresto kolossalt meget arbeide for å bringe orden i den kaotiske veisituasjon. Som overalt hadde krigen også her efterlatt sine merker.

Hele området var lammet av trafikkaos. Dertil kom at nedbøren slo alle rekorder, men tyskerne ga ikke opp. Nedbøren falt både tung og våt — og det kom en masse sne. Utpå dagen da det ble noe varmere, gikk sneen over til ufyselig sludd og regn. Og det slet på humøret til de arbeidende krigsfanger. Så hardt de enn arbeidet ga tyskerne seg ikke. Veiarbeidet måtte og skulle føres til ende. Trafikken må og skal normaliseres, var den stadige påstand. Det var deres viktigste opgave.

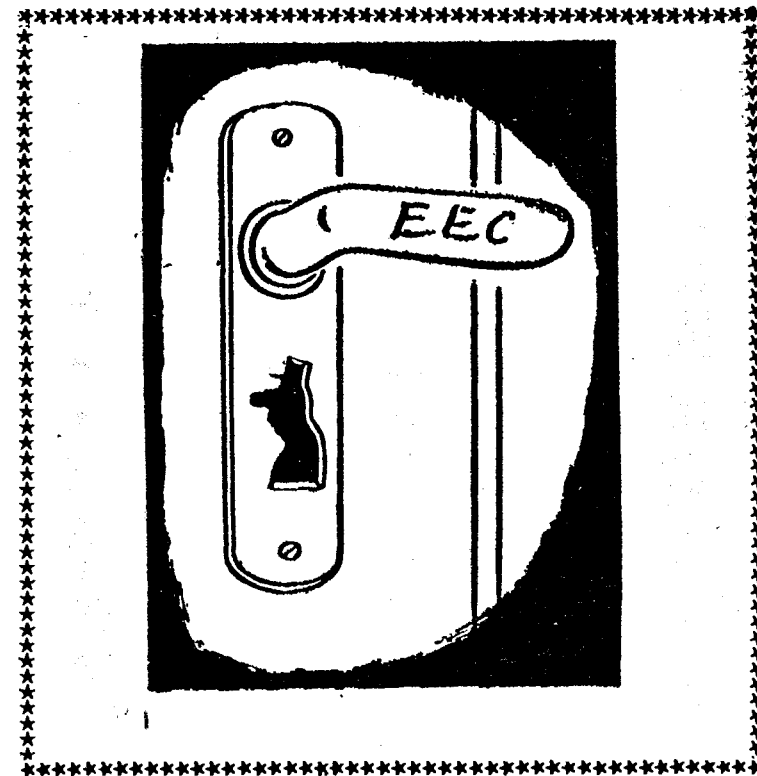
For mitt vedkommende ble arbeidet lettere enn for de andre. Allerede fra den første dag av fant tyskerne ut at jeg kunne tale et noenlunde godt tysk, noe de straks forsto å dra nytte av, idet jeg ble satt til å oversette de ordrer de ga krigsfangerne. Fra alle kanter ropte tyskerne på meg. Og det endte med at jeg måtte gå fra den ene gruppe azerbeidsjanere til den annen for å forklare dem hva de skulle gjøre. Da ingen av de tohundrede azerbeidsjanere kunne forstå tysk, bortsett fra en av dem, en ung mann ved navn Jagubev fra byen Baku, som var tolk for det azerbeidsjanske arbeidskompani. Også han oppholdt seg i landsbyen hvor han påtok seg alt av arbeidsoppgaver, som ble fordret fra det tyske arbeidskontor i landsbyen. Dermed ble jeg alene om å påta meg jobben som tolk på arbeidsplassen.

Tyskerne hadde tatt i bruk flere traktorer og lastebiler slik at endel av arbeidet gikk noe lettere for seg og etter en viss plan som de hadde opptrukket på stedet. Ikke destomindre var arbeidet her mer enn slitsomt, det hele var forferdelig grusomt arrangert. Og allikevel gikk dagene fortore og fortore, og forholdene tatt i betraktning var det trivelig, fordi vi fikk tillatelse av tyskerne til om kveldene etter en slitsom arbeidsdag å ha en slags kontakt med stedets sivilbefolkning.

LANDSBYEN VAR HELT UHYGIENISK

Så befant vi oss i denne muhammedanske landsbyen hvor tiden var skrudd adskil-

(Forts. side 12)

SLIK SYNES SITUASJONEN Å VÆRE

med hensyn til Storbritannias — og dets koloni Norges — sjanser til å komme med i Fellesmarkedet. Og godt er det. For i all propagandaen for norsk tilslutning bør en ikke glemme at det betyr fri etableringsrett for utenlandsk storindustri i Norge og fritt arbeidsmarked. Skal vi overta alle Englands negere?

VERA OREDSSON:

Den nasjonale sosialismes fødselsattest

ADOLF HITLER SETT GJENNOM UNGDOMSVENNENS ØYNE

August Kubizek: *Adolf Hitler, mein Jugendfreund*. Leopold Stocker Verlag, Graz. 3. opplag 1966. Pris kr. 32,— gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. 339 sider illustrert.

Vi har tidligere nevnt her i bladet en bok som østerrikeren August Kubizek har skrevet om sin ungdomsvenn Adolf Hitler. Da vi antar våre lesere gjerne vil høre litt nærmere om denne boken, har vi fått Vera Oredsson, som selv har vokset opp i Det tredje Rike, til å skrive en fyldigere anmeldelse. Vi har oversatt anmeldelsen til norsk for å lette våre lesere tilegnelsen. Det er ikke meget godt eller fordelaktig som når frem til offentligheten om Adolf Hitler etter verdenskrigens avslutning. Det er ikke ende på all den ondskap og alle de forbrytelser han gjøres ansvarlig for. Men nettopp på bakgrunn av denne så å si enstemmige dom som krigens seierherre har fylt etterkrigsverdenen med, er det så interessant å lese hva en som selv i de unge år opplevet Hitlers rike har å si om ham idag — 22 år etter hans død. Det er jo noe som ikke kan stemme her!

Vi gir ordet til Vera Oredsson:

Ungdomsvennen som rikskansler i Tyskland

En lysstråle som bryter gjennom det svarte mørke av løgn og usannheter er boken «Adolf Hitler, mein Jugendfreund» (Adolf Hitler, min ungdomsvenn) skrevet av August Kubizek. Boken utkom i 1966 med sitt tredje opplag på Leopold Stockers forlag i Stuttgart og Graz.

Hier som 16-åring tegnet av en medelev på realskolen i Steyr

Man leser side etter side med samme interesse, med like stor begeistring og glede, men også med undertrykte tårer.

Boken er ikke oversatt til noe skandinavisk sprog. Biografien om 4 år med Adolf Hitler fra 1904 til 1908 er ingen skjønnmaling, men naturligvis heller ikke noen sensasjonsmettet, forretningsmessig propaganda.

Man kan tydelig lese seg til hvorledes en ung mann begynner å ta form til noe stort og i sitt indre legge grunnlaget for den nasjonalsosialistiske idé, en idé som mange senere forsøkte å gjøre til sin, eller noen annens. Den nasjonalsosialistiske tanke fødtes allerede i en femten-årigs hjerne, hos en gutt ved navn Adolf Hitler. Ingen annen kan gjøre krav på å ha «funnet opp» nasjonalsosialismens idé. Mange har kanskje snust på, eller i ord lagt frem lignende tanker, men ingen har planlagt den så klart som denne unge mann.

Hvem er nu August Kubizek som påstår dette. At vi ubetinget kan tro ham, må fremgå bare av følgende:

«Når det gjelder karakteren, har vi full tillit til Kubizek. Han var en idealist, som avviste alle tilbud fra Adolf Hitler etter 1938 om å forlate sin daværende stilling og gå over i en ledende statsstilling innen musikklivet. — Det var først da Adolf Hitlers stjerne begynte å dale at Kubizek, skjønt han sto fjernt fra den nasjonalsosialistiske idé, gikk inn i partiet for ikke å svikte sin ungdomsvenn, men nettopp i vanskelige tider vise ham sin troskap.»

Efter alle løgner, påstander og motsigelser når det gjelder Adolf Hitlers personlighet, har selv den mest villig innstillede kunnet bli litt forvirret. Men gjennom denne verdifulle bok blir alt «satt på plass igjen». Dessuten får man vite meget som hittil har vært ukjent, for eksempel at Adolf Hitler har skrevet en opera, skrevet dikt, at han som barn var med i et guttekor, at hans store kjærlighet (selv om den også var platonisk) het Stephanie, og meget som før syntes negativt blir positivt.

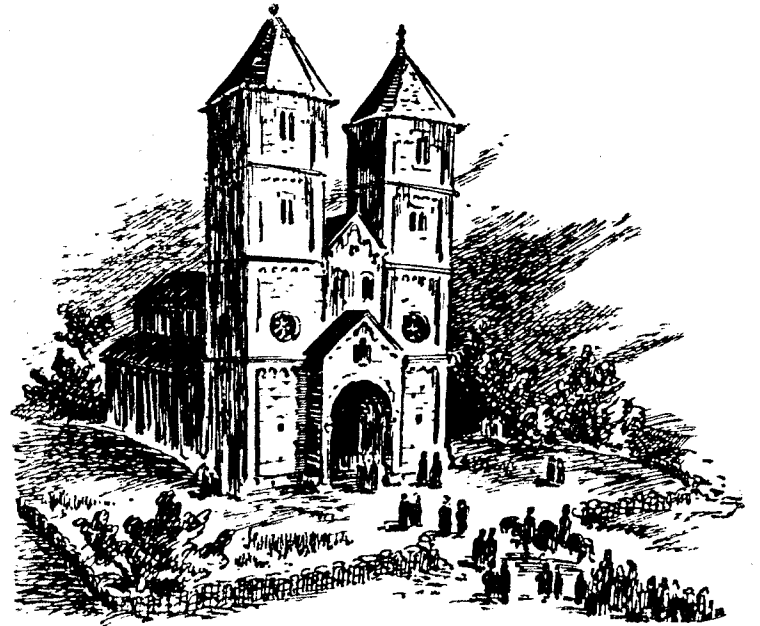
Tålmodighet hadde Hitler ikke, sier forfatteren. Innfant jeg meg ikke punktlig til en avtalt tid, så skyndte han seg til verket og hentet meg. Men skoler foraktet han i sin ungdom. Når vennen bragte skolevesenet på tale, fikk Adolf vredesutbrudd. Skolen ville han ikke befatte seg med. Skolen fostret bare smilende øyentjenere til statstjenestemenn, mente han.

Det var den felles musikkinteresse som førte de to venner sammen på en operaforestilling i Linz. Da de aldri hadde råd til sitteplasser, måtte de nøye seg med ståplasser. Ennu idag må mange virkelige musikkelskere nøye seg med de billigste plassene, mens slike som «vil vise seg» for prestisjen skyld opptrer i losjer og parkett. Jeg lurer på om kunstnerne er oppmerksomme på dette? Kunstinteresse og beundring faller ikke alltid sammen med god økonomi. Adolf Hitler utvirket senere da han kom til makten at det ble utdelt gratisbilletter til losje og parkett til ungdom som ved en eller annen anledning hadde utmerket seg i landets tjeneste. En gang hadde jeg til og med selv det store hell å få en billett med losjeplass i Berliner Volksoper og kunne glede

(forts. s. 14)

Påskens (Osters) germanske opprinnelse

Vi bruker den hebraiske betegnelse, mens tyskere og briter bruker den gammelgermanske

Det er trist å se at ungdommen idag har så liten sans for de nasjonale verdier og interesserer seg så lite for vår egen gamle, nordiske kultur.

Det må være noen som har sviktet her, enten hjemmene eller kanskje heller skolen. Og besynderlig er jo det, siden vi ellers blir tutet ørene fulle av hvor heltemodig og patriotisk nettopp lærerne kjempet for vår norske arv mot okkupantene. Kanskje sannheten om det som foregikk dengang likevel er noe annerledes? Kanskje både lærere og prester bare hørte til baglerbispens følge — jfr. Ibsens «Kongsemnene».

Men, tilbake til dette med vår egen gamle nordiske kultur. Det har jo vært vanlig — og det dessverre nesten bestandig — å forringe vårt eget, å snakke om de gamle germanere som barbarer. Virkeligheten ser jo annerledes ut. Det gamle germanske verdensrike Atlantis med tyngsepunkt i de sunkne områder ved Heigeland og Eideren strakte seg over store deler av Europa, også de søndre deler av Sverige og

Norge hørte med. De var såvisst ikke barbarer, men hadde allerede i bronsealderen en rik kultur som satte sine spor over alt. Da Atlantisriket gikk under i storm og verdenskatastrofe (Slik minnet ennu forteller om det i en langt senere tids skildring av Ragnarok) søkte store folkemasser sydover. Dørene i Hellas var slike urgermanske stammer, likeså Sjøfarerne som angrep Egypt på samme tid som hebrerne vandret ut av Egypt og bemektiget seg Israel. De ble slått tilbake, men dannet dog et stort Middelhavsrike. Det gamle Testamentets filistre var slike urgermanere og det Gaza som det nu er så megen strid om var en av deres hovedseter.

Alt dette kan FOLK OG LAND forhåpentligvis komme tilbake til i en større artikkel senere.

Idag vil jeg bare nevne et punkt hvor vi her i Norge i motsetning til våre germanske brødre i England, Tyskland og andre steder har akseptert hebreernes betegnelse på en fest som er meget eldre enn kristendommens. Jeg tenker på påsken. Vi har som alle latinske og slaviske folk hentet ordet fra det hebraiske «Passah».

Men som kjent heter denne fest på tysk Oster og på engelsk Easter. Denne betegnelse henspiller på gudinnen Ostara. «Ostar» peker ut retningen mot morgenen, mot øst (ost), der hvor solen kommer tilsyne bak fiellene som en brennende ildkule. Vårt ord øst (ost) heter på sanskrit usch, på latin us, ustum, avledet fra urere, dvs. å brenne. Kort før soloppgang synes hele himlen i øst å flamme opp som et stort brennoffer.

Ostara var gudinnen for det

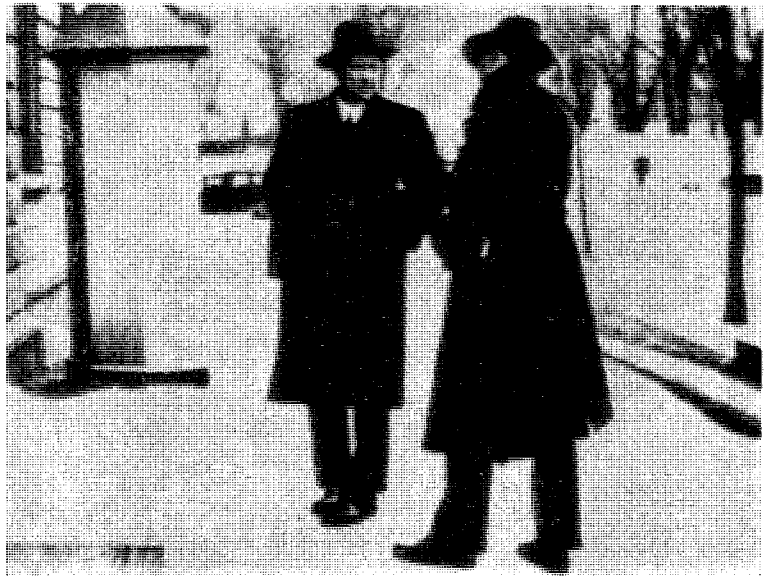
(forts. s. 15.)

Hitlers ungdomsvenn Kubizek

Kathrine Aall Normann:

1930-årenes kapitalister OG «DEN GUDS MANN» QUISLING

Statsråd Quisling intervjues utenfor Forsvarsdepartementet

Det synes nu en uendelighet av tid siden jeg satt i det gamle Cirkus Verdensteater bak Tivoli i Oslo og hørte vår Fører tale ved et stort møte. Han hadde sendt ut særskilte innbydelser til dette foredrag. En appell til Norges høyere forretningsstand om å møte frem. Salen var stappfull og her var representert mange kjente fabrikkeiere, direktører, skipsredere, disponenter, større grossister, godseiere osv. Og det var også disse samfunnskretser han dengang spesielt ville ha i tale.

Hva han sa på dette møte brente seg inn i min bevissthet og har sittet der siden. Det kan kanskje her konsentreres i et par setninger, og det lød som en appell til folk som han nesten hadde oppgitt å tale til: Han sa:

«Vi hadde i gamle dager et aristokrati på toppen av samfunnstigen, idag har vi et plutokrati, som flere av de tilstedeværende tilhører. Jeg henvender meg spesielt til dere idag for å mane dere til ettertanke. Om dere ikke av idealistiske grunner vil slutte dere til vår nasjonale reising og være med på å skape en mere rettferdig samfunnsordning, så gjør det for deres egen skyld for det er for sent. Det er nemlig det eneste som idag kan redde oss alle her i Norge fra den røde fare i øst, fra alt levendes død, fra bolsjevismen.»

Men denne alvorlige appell syntes ikke å gjøre stor virkning på disse hardkokte folk, som fra egoismens høyborg med kaldt blod og i sløvhetens ånd aktet å fortsette i fedrenes spor nedover rutsjebanen. Etter at deres forløpere i århundrer ved sin hensynsløse utnyttelse av mennesker hadde manet frem storkapitalismens vrangside,

sto nu deres nemesis for døren, marxismen med verdensrevolusjon som mål. Og den overfladiske og lettvinde kristendom de hadde praktisert, særlig på det sosiale område, hadde slått ut i tidens uhyggelige ateisme.

Alt dette så «den Guds mann» Quisling. Han som var «En profet til Guds ære og til folkets vel.»

Ja, omvendt dere og kle dere i sekk og aske alle dere som hørte dette den gang, som hørte det, forsto det, og allikevel ikke ville. Bortsett fra noen ganske få som fulgte kallet.

Så var dere siden med på å drepe dette menneske. Han som til tross for dere ble vår redningsmann, ikke minst i sin regjeringstid i Norge fra 1942 til 1945.

Enhver som av et sant og rent hjerte ble NS i Norge, nasjonalsosialist i Tyskland og i andre land, fascist i Italia, Spania, Irland og England, og som uten tanke på egen vinning eller klasseinteresser gikk inn på den smale veien som pionerer dengang, onndaget snart at her ble det ikke tale om noen forståelse eller massetilslutning med det første, hverken fra høyre eller venstre, høy eller lav, for de var alle barn av den samme ånd. Til høyre sto egoismen og havesyken, som igjen hadde fremkalt hatet og misunnelsen hos dem som sto til venstre.

Allikevel hadde Vidkun Quisling en klippefast tro på det gode og sunne han mente bodde i det norske folk. Har var jo fullstendig klar over de skjulte mørkemakter som drev sitt spill bak kulissene på verdensarenaen. Disse arbeidet intenst overalt, idet de fisket i rørt vann. Dette foregikk på begge sider innenfor de to store motsetninger som

da behersket verden, storkapitalismen i vest og marxismen i øst. Midlene var dem likegyldige bare de nådde frem til sitt endelige mål, fullstendig å beherske verden. Og dette foregikk ikke bare på det ytre plan, men for at ødeleggelsen skulle bli fullstendig, listet de seg også ganske stille inn med sin gift i menneskenes hjerter, sjel, ånd og tro. Og de er der fremdeles.

Det var nettopp ved sin appell til alle stender i det norske folk om å slutte opp om en nasjonal holdning istedenfor den norske splittelse vi da var oppe i at han ville vekke hele folket til bevissthet om den fare som truet, og rive dem ut av klørne på disse makter. På denne måte mente han også ut fra Norden å kunne sette en kjepp inn i det uhyggelige internasjonale hjul som var iferd med å rulle over hele jorden. Hans kall var så stort at han hadde forlatt sin diplomatiske og militære karriere i utlandet for å ile hjem til sin store gjerning i Norge. Men her led man av både engelsk og russisk syke, og holdt på hver sin «Barabbas». Det ble derfor bare enkeltmennesker fra forskjellige samfunnslag som var kloke og våkne nok til å forstå ham og som av idealisme og fedrelandskjærlighet sluttet seg til hans rekke.

Hvem må man da si begikk den største synd og hadde det største ansvar for å snu ryggen til disse innlysende sannheter? Var det arbeiderne? Nei, og etter nei. De var jo den gang ikke klar over at den internasjonale marxisme var en gift som var kommet inn i deres ærlige sosialisme. Og de hadde, trodde de, alt å vinne og intet å tape på en «verdensrevolu- (forts. s. 11)

Vidkun Quisling fotografert i tredveårene

SIEGFRIED:

Forspillet til 9. april 1940 med svenske øyne

Vi har tidligere her i FOLK OG LAND nevnt en svensk bok av Krister Wahlbäck og Göran Boberg: «Sveriges sak är vår. Svensk utrikespolitikk 1939—45 i dokument». Boken inneholder adskillig av interesse omkring hendelsene i 1940 — ikke minst til belysning av utviklingen i Norge og anklagene mot Quisling.

Som kjent ble Quisling dømt for å ha foranlediget den tyske okkupasjon av Norge gjennom sin samtale med Hitler i desember 1939. Det er da av betydelig interesse å konstatere at de svenske granskere i sammenheng med en gjengivelse av et varsel om en mulig tysk aksjon fra den svenske ambassade i Berlin av 31. mars 1940, bl. a. bemerker:

«Så löd den första verkligt alarmerande underrättelsen från Berlin. Numera vet man att tyskarna redan på hösten 1939 börjat överväga en ockupation av Norge. (Efter att britene da alt forlengst hadde tatt opp lignende planer. Vår bemerkning).

Og så langt fra at det var Quisling som satte tyskerne igang, så sier de svenske forfattere at

«Hitler vanns för tanken sedan engelsmännen under vinterkriget öppet röjt sina planer att hindra Sveriges malmexport till Tyskland. I slutet av mars pågick samtidigt i Tyskland och England planläggning för militära aktioner mot Norge.»

Dette stemmer jo forøvrig helt med den situasjon for Norge som Hewins trekker opp i sin Quislingbiografi. Den skyldtes i første rekke at Norge på grunn av politikerens holdning var blitt et militært tomrum og at folk ikke hadde villet høre på menn som Quisling som advarte mot utviklingen, og dernest den

manglende vilje og evne til å opprettholde den proklamerte nøytralitet.

Det nevnes ellers i den svenske bok en rekke advarsler som innløp til Sverige om det som foresto og det er helt utrolig at den norske regjering ikke var klar over den overhengende fare. Når den likevel intet foretok seg for å hindre katastrofen, kan forklaringen neppe være annen enn at man gjorde dette i maskepi med England. Med andre ord at man hadde akseptert britiske støttepunkter og ikke ville legge hindringer iveri for det ved militære forberedelser. Men da må den også ha vært klar over at Norge ble utlevert til krigsskueplass, for så store tåper kunne arbeiderpartiregjeringens medlemmer neppe være at de trodde Tyskland uten videre ville avfinne seg med en slik trussel både mot malmtilførslen og mot nordflanken. Er det forklaringen på at gullflukten ble satt igang allerede fra iallfall 2. april 1940 av?

Meldingen til det svenske UD av 31. mars 1940 fortalte om tyske troppesammendragninger i Stettin og Swinemünde og innlasting av hester, panservogner og annet materiell.

1. april ble dette bekreftet i en melding fra sjømannspresten i Stettin til den svenske ambassade. Den spionerende prest berettet om bl. a. en uttalelse av en tysk kjøpmann som

«upplyst, at det på restauranter och andre lokaler allmänt talades om att ett sjuttiofårtal båtar låge i Stettins hamn, där de skulle taga ombord trupper och krigsmateriell till Skandinavien.

Og: «Den 30 mars. En tysk soldat hade sagt till norska sjömän från fartyget «Kor», att de nu finge avgöra, om de ville gå med Tyskland eller England, för nu hölle tyskarna på att lasta in.»

Av spesiell interesse er en del brev som gjengis fra den svenske utenriksminister Günther til den svenske sendemann i Berlin, Arvid Richert. Utenriksministeren diskuterer her betydningen av de troppesammendragninger som det er kommet melding om. Han sier at det kanskje er naturlig at tyskerne foretar en slik sammendragning i preventiv hensikt.

«På andra sidan måste man känne sig oroad, om tyskerna verk- (Forts side 11)

Det tredje rike og jødeproblemet Det bortløpne norske gullet

«ENDLÖSUNG» BETØD IKKE UTRYDDELSE

I tilknytning til vår tidligere artikkel om Madagaskar som jødisk nasjonalstat, gjengir vi idag fra Heinrich Härtles bok «Freispruch für Deutschland» kapitlet «Gesamtlösung» — ikke «Endlösung»:

Det lykkedes ikke Nürnbergdomstolen å påvise at Wannseekonferansens uttrykk «Endlösung» betød utryddelse av jødene

«Istedenfor utvandringen er nu som en ytterligere mulighet for løsning efter tilsvarende foregående godkjennelse av der Führer trådt evakueringen av jødene til østen — —. Som følge av denne (!) Endlösung av det europeiske jødespørsmål kommer rundt regnet 11 millioner jøder i betraktning.»

Denne henvisning kan knapt forståes annerledes enn at man ville forberede en endelig løsning av jødeproblemet, noe som overhodet ikke begrenset seg til året 1942 og de følgende krigsår, men skulle bety en samlet europeisk løsning. Den såkalte «Endlösung» hadde altså til forutsetning den europeiske sluttseier.

Det viser også en oppstilling i protokollen som omfatter både 330 000 engelske jøder, 18 000 jøder fra Sveits og 6 000 fra Spania. Dette globale 11-millioners prosjekt for en jødebosetting i østen, henholdsvis forberedelsen av den, var hensikten med denne konferanse. Og hvor utopiske man idag kan anse slike planer for å være, så kan man på ingen måte identifisere dem med den grufulle virkelighet i Auschwitz.

Hovedanklageren Jackson forsøkte med alle midler å få Göring til å fastlegge begrepet «Endlösung» på denne vanvittige måte. Han mislykkedes med dette på en nesten blamerende måte. Da denne hendelse er karakteristisk for forhørsmetodene og konsekvensene er av avgjørende betydning, skal protokollen gjengis ordrett her:

«Jackson: Så har De 31. juli 1941 undertegnet en forordning i hvilken Himmler og sjefen for sikkerhetspolitiet, SS-Gruppenführer Heydrich, blir oppfordret til å utarbeide planer for den fullkomne (!) løsning av jødespørsmålet?

Göring: Nei, det er ikke riktig. Jeg kjenner nøyaktig denne forordning.

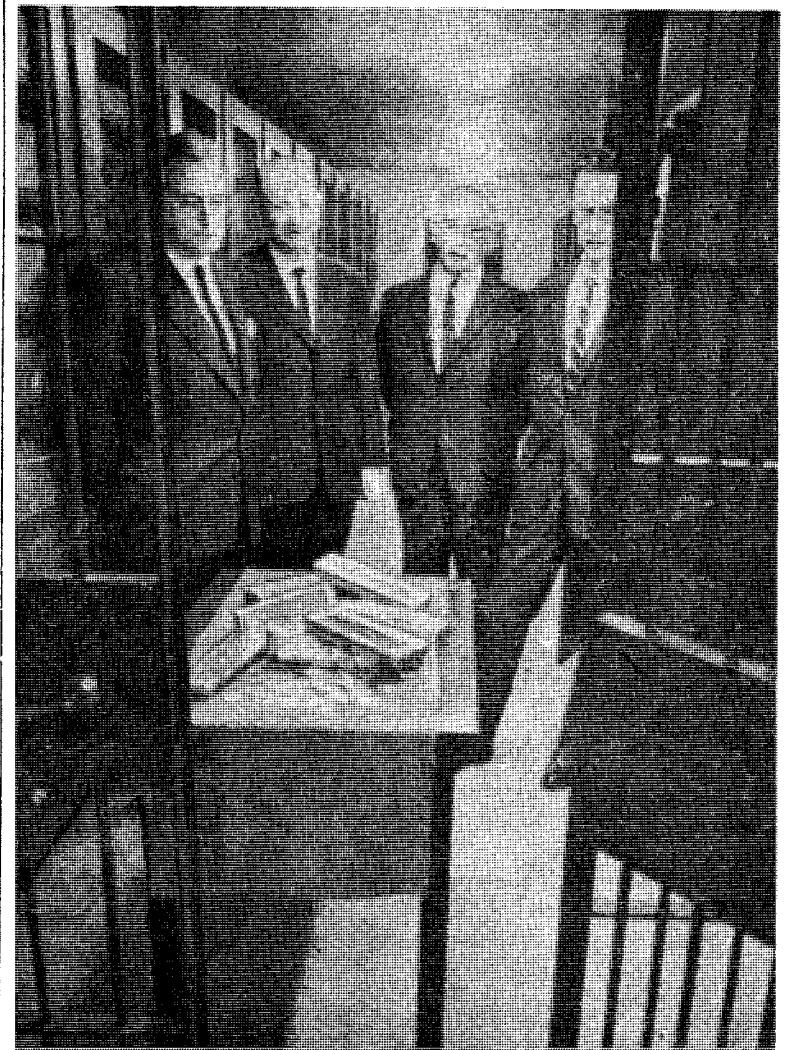
Ved krigsutvidelsen i østen og i vesten sommeren og vinteren 1941 ble alle muligheter for virkeliggjørelse av Madagaskarprosjektet tilintetgjort. Påny avgjorde den militære utvikling også den jødiske skjebne. På Wannseekonferansen 20. januar 1942 — etter begynnelsen av den åpne krig med Sovjetsamveldet og Amerika — ble det istedenfor utvandring til vesten og syden vedtatt evakuering til østen. Den herunder anvendte terminologi «Endlösung» for en samlet løsning har ført til skjebnesvangre feiltydninger. Professor Rassinier henviser til at den såkalte protokoll for Wannseekonferansen av 20. januar 1942 ikke inneholdt ett ord om gasskamre eller tilintetgjørelse og bare taler om en overføring av jødene til Øst-Europa. Forøvrig manglet denne protokoll alle attributter til et virkelig dokumentarisk bevis hvis man skal dømme etter de fotokopier som den tysk-jødiske anklager i Nürnberg, Robert Kempner har offentliggjort i sin bok «Eichmann und Komplizen». Det såkalte dokument bærer intet stempel, ingen datum, ingen underskrift og foreligger i normal skrivemaskinskrift på papir av litet format.

Som det kan bevises av et skriftlig oppdrag fra Göring til Heydrich bruker riksmarskalken ordet Endlösung i betydningen samlet løsning. Dermed var da evakueringer til de besatte østområder å forstå.

Straks etter Wannseekonferansen fant der etter inn-

bydelse av Heydrich sted en samtale med generalguvernøren dr. Frank. Som vitnet Bühler, tidligere statssekretær i generalguvernmentet, bevitnet under ed 23. april 1946 hadde Heydrich erklært at Reichsführer-SS hadde fått i oppdrag av der Führer «å sammenfatte alle Europas jøder og bosette dem i Nordøst-Europa, i Russland.» Av denne meddelelse hadde han trukket den slutning at omflytningen av jødene, om ikke for jødene skyld, så dog av hensyn til det tyske folks ry og anseelse, ville foregå på en human måte.

Også den kjensgjerning at en av de ledende motstandsmenn i utenrikspolitikken, statssekretær von Weissacker har tatt Wannsee-protokollen til underretning og påtegnet den, tør antyde at begrepet Endlösung der som hos Göring ble forstått som samlet løsning. I innledningen til protokollens punkt 3 — for såvidt teksten er uforfalsket — heter det også:

Vi har ennå ikke hørt noe fra de herrer samtidshistorikere professor Magne Skodvin og advokat Sverre Hartmann i forbindelse med vår omtale av den norske gullflukten før 9. april 1940 og vår anmodning til samtidshistorikerne om å forklare (eller eventuelt bortforklare) dette. Vedkommende nummer av FOLK OG LAND ble sendt de to.

Fra en av våre lesere har vi fått oversendt ovenstående bilde, hentet fra A-magasinet for 31. des. 1966. Billedteksten i bladet var:

«Gullbeholdningen i Norges Bank — ikke akkurat imponerende i sin slunkne skikkelse. Men kan man på grunnlag av dette bilde spå noe om prisutviklingen i 1967?»

Jackson: Jeg vil forelegge Dem dokumentet. Dette dokument bærer Deres underskrift, er det riktig?

Göring: Det er riktig.

Jackson: Og det er rettet til sjefen for sikkerhetspolitiet og sikkerhetstjenesten, SS-Gruppenführer Heydrich?

Göring: Det er riktig.

Jackson: Vær så snild å korrigere meg hvis mine anførsler ikke er riktige slik at det ikke skal bli noen vanskeligheter med oversettelsen:

«Til fullførelse av den oppgave som er overdratt Dem 24. januar 1939 — —» (Løsning gjennom utvandring).

Göring: Her er det en feil. Det

Vedkommende leser skriver for egen regning:

«Takker for siste nummer av avisen vår og i forbindelse med jøssingenenes almektige guddom Gullet, så finner jeg det på sin plass å oversende fra mitt arkiv vedlagte utklipp. Bildet taler tydelig nok for seg selv.

Så får da vi alminnelige dødelige avvente i spenning den dagen da gullklausulen igjen blir påtrykt de norske pengesedlene — i det minste at sedlene blir innløst i så og så mange pund sterling eller dollars. Men det er vel å frykte for at den neste klausulen blir at den innløses i så og så mange kopek, hvis ikke utfallet snart blir at det vil være mere lønnsomt å tapetserere veggene med asigmatene.

K.R.

heter: «Til supplering» ikke «Til fullførelse».

Jackson: Godt, jeg godtar det.

Videre: «Til supplering av den oppgave som ble overdratt Dem 24. januar 1939, som befattet seg med den grundige, på gunstigste måte planlagte emigrasjon og evakuering som løsning på jødeproblemet, gir jeg Dem hermed i oppdrag å treffe alle de nødvendige forberedelser med henblikk på organisering og finansiering til en «Endlösung» av det jødiske spørsmål i hele det tyske innflytelsesområde i Europa!»

Göring: Jeg finner ikke dette korrekt på noen måte.

Jackson: Vær så snild å gi oss Deres oversettelse.

(Forts. side 8)

Nordens germanere

Hvorfor fornekte de sin germanske kulturav, spør finnen TEO SNELLMAN

Hode av germaner. Fra Trajansøylen i Roma (Fra 879)

I vår svenske kollega FRIDA ORD hener vi følgende artikkel av finnen Teo Snellman:

Når snakket man sist om germanere? Det var vel før siste verdenskrig? Den som skriver dette kjenner seg aller minst kompetent til å behandle dette emne. Og dog fikk jeg ingen ro siste julehelg og enda mindre nyttårs-aften, da dette tema av en eller annen uforklarlig, eller kanskje likevel forklarlig grunn trengte seg på meg.

Siden krigens slutt har det nesten vært forbrytersk å snakke om germanere. Germaner og forbryter har stort sett betydd det samme. Man har riktignok byttet ut ordet germaner med et annet som låter bedre og som kan anvendes i alle slags sammenhenger uten den risiko for flere tolkninger som hefter ved ordet germaner. Jeg sikter selvsagt til økenavnet nazist. Nazist betyr rett og slett forbryter. Når hundretusener av tyske menn og kvinner sammen gråt og jublet på Tempelhofer Feld 1. mai 1933, besjelet av tanken på den tyske nasjons befrielse, dens åndelige og legemlige gjenfødelse, samtidig som praktisk talt hele det tyske folk samlet seg til lignende manifestasjoner på forskjellige steder, så var selvfølgelig alle disse folk en samling forbrytere. Det samme gjelder den tyske ungdom, hvis make i offervilje, idealisme og

fremtidstro Tyskland aldri før hadde sett. Utelukkende forbrytere!

Krigens spøkelse hadde ennå ikke kastet sin skygge over dette folk, som skulle bli klemmt nesten til døde mellom to skiold, og ingen kunne forestille seg at Tysklands ledere skulle bli stillet for en fiendtlig domstol for å bli dømt som forbrytere. Tysklands folk opplevet faktisk hin 1. mai et av de største, ja kanskje det største øyeblikk i sin historie. Hitler, den nasjonale bevegelses leder, som skulle bli stemplet som en av verdenshistoriens største forbrytere, kommenterte innholdet av dagen i følgende ordelag:

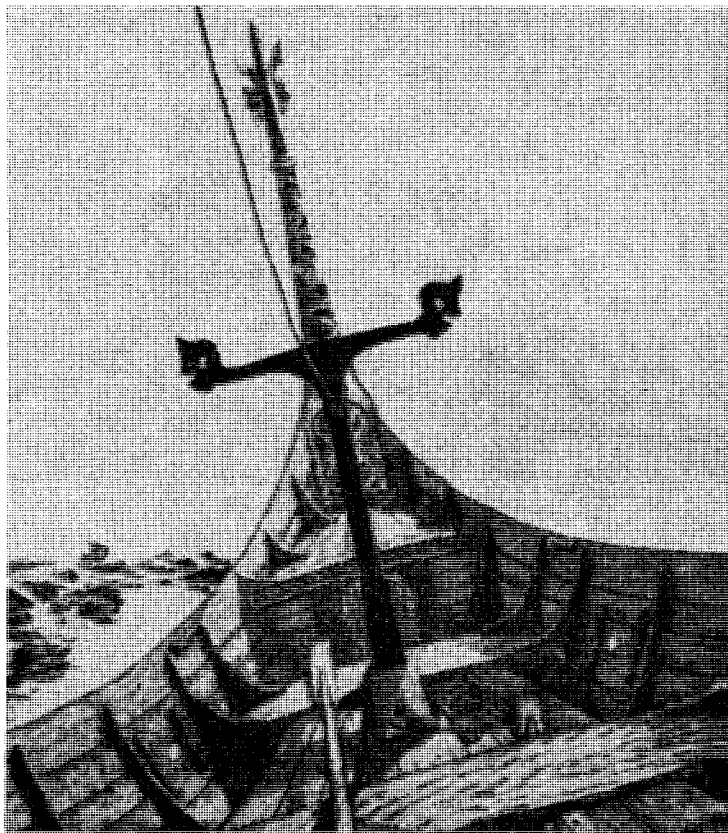
«Dagens tyske folk er ikke gårsdagens tyske folk, men det er det tyske folk av den 2000 år gamle tyske historie. Så ber jeg dere, mine medborgere, her og ut over hele riket å knytte fellesskapsbåndene fastere. Dere tilhører ett folk, ikke etter menneskelover, men av Guds vilje. Han gav oss dette land. Han gav oss vårt språk. Han skapte vårt indre vesen, som er vår lov — — —»

Ikke et tilløp til aggresjon merket nevnte flokk og den absolutte majoritet av det tyske folk i denne stund, bare en overveldende følelse av

glede og takknemlighet for at, som man trodde, fornedrelsens tid endelig var forbi, at en ny epoke skulle ta til for oppbygging av det nye rike. Derfor kunne den høyt dannede tysk baltiske Lyoka Rosberg, gift med den tekniske leder ved telefonverket i Helsingfors, dipl. ing. John Rosberg, som hadde reist ned til Tempelhofer Feld vitne i sin bok «Ett folk bygger opp»:

«Kan et folk «i lenker» gi utløp for en slik jubel? En jubel som overdøver stormens — natur-elementenes — kraftige drønn? Er dette teater? Er den 75-årige damen, den gråspengte herren, den gamle gubben som tørker en tåre av øyekroken, sjokoladeselgeren, den gemytlige politimann som har glemt sine plikter og istemmer de spontane ovasjoner, og alle disse tusener og atter tusener som står rundt omkring med strålende øyner — er de opplærte statister i et veldig skuespill? Nei — og tusen ganger nei. Dette er virkelighet, det levende liv. Ikke et tilløp til teater.»

Alt dette hadde naturligvis Hitler fått istand. Det var ren demagogi. Det tyske folk ble lokket i en felle og det hele gikk ut på bedrag og forræderi mot menneskeligheten, mot den «fri» verden, ja, mot all verdens folk. Og Nordens germanere toet sine hender! Før verdenskrigen var det en æresak for adskillige svensker, nordmenn, dansker og til og med finnländssvensker å kalle seg germanere, eller å gå for det. (Forts. side 15)

Hvor går ferden, germanere?

Det tredje rike og jødene —

Göring konfererer med sin forsvarer i fengslet, selv seierherrenes

(Forts. fra side 7)

Göring: La meg lese det opp nøyaktig slik det her står:

«Til supplerer av den oppgave som allerede er gitt Dem i forordning av 24. januar 1939, å gi jødespørsmålet en under hensyn til tidsforholdene mest mulig gunstig løsning i form av utvandring eller evakuering, gir jeg Dem herved i oppdrag å treffe alle nødvendige forberedelser i organisatorisk, saklig og materiell henseende — —»

Og nu kommer det avgjørende ord som ble oversatt galt, det heter nemlig her «for en samlet løsning» og ikke «for en Endlösung»!

«— — for en samlet løsning av jødespørsmålet i det tyske innflytelsesområde i Europa. Hvis herunder andre sentralinstansers kompetanse blir berørt, skal disse delta. Jeg gir Dem videre i oppdrag snarest å forelegge meg et samlet utkast til de organisatoriske, saklige og materielle forhåndsforholdsregler til gjennomføring av den tilstrekte «Endlösung» av jødespørsmålet — —»

Det lykkedes altså ikke Jackson med en falsk oversettelse å identifisere den samlede løsning av jødespørsmålet med en utryddelsesplan, for «Endlösung» har betydningen samlet løsning. Det samme forsøk foretok hans engelske kollega Sir Maxwell-Fyfe:

Sir David: «Sier De fremdeles at hverken Hitler eller De visste noe om en jødeutryddelsespolitikk?»

Göring: «Forsåvidt Hitler angår har jeg sagt at jeg ikke tror det. Hva meg selv angår har jeg sagt at jeg ikke engang tilnærmevis har visst om dette omfang.»

Sir David: «De visste ikke i hvilket omfang. De visste imidlertid at det bestod en politikk som tok sikte på utryddelse av jødene?»

Göring: «Nei, med sikte på utvandring av jødene, ikke utryddelse av dem. Jeg visste bare at i enkelttilfeller var det forekommet hendelser av denne art.»

*

Det kan altså ikke bevises at den samlede løsning av jødespørsmålet i Wannseekonferansen var å forstå som en endelig tilintetgjørelse av jødedommen.

En annen plan er derimot absolutt utvetydig i denne forbindelse. Duplisiteten av historiske hendelser ville at samtidig som Wannseekonferansen møttes, ble «Lindemann-planen» vedtatt i London, den plan som måtte ha tilfølge dødsdommen for millioner tyske sivile gjennom den angloamerikanske bombeterror.

Hvor lite man i den tyske offentlighet (for ikke å snakke om den norske!), og helt opp til partisjissene, visste om den senere hemmelig påbegynte massetilintetgjørelse av jøder, noe som selvsagt ikke var blitt vedtatt i en stor konferanse med nøyaktig protokoll som i Wannsee, viser den kjensgjerning at man ennå i juni 1944 i Krakau ville holde en antisemitkongress. Hvilken hensikt (forts. s. 16)

De alliertes bedrag 1940

Nedenstående tør ha sin spesielle interesse i forbindelse med Hewins' artikkel. Det var ikke så rare kampen britene presterte heller!

Storreporteren Barbro Alving med signatur Bang i Stockholmsavisen «Dagens Nyheter» har skrevet en bok «Det kom aldrig i tidningen» (Bonniers forlag 1963).

En meget underholdende bok, som handler om endel reportasjer som ikke kom i pressen fordi de kolliderte med nasjonale eller internasjonale interesser. Man har jo noe som heter et utbredt broderskap, you know.

Bang var en meget effektiv og uredd reporter. Hun dro i felten såvel til finske, spanske, ungarske som norske krigsskueplasser.

Hun var å finne på flere steder i Norge i april dagene 1940, som på Steinkjer og i Namsos. På Steinkjer intervjuet hun oberst Getz, som hadde befalingen over dette frontavsnitt. Getz var ifølge Bang «full av myndig tillit. Trøndelagens mobilisering var fullt ferdig! Hegra hadde fått ny ammunisjon og det var bare et tidsspørsmål når tyskerne ble kastet ut av Trondheim og i havet!» Det sa obersten! Bangs kommentar hertil var: «Alle vet imidlertid hvordan det virkelig sto til.»

Øverstbefalende for de engelske tropper var general Carton de Wiart, «den legendariske krigshelt som under sin krigskarriere hadde mistet

en arm og et øye og istedet fått en staselig reputasjon». Generalen, sier Bang videre i sin bok, har selv skrevet om dette i sin bok «Lycklig odysse». Et av kapitlene i denne bok heter «Det olycklige norska fälttoget.»

Bang noterte også de øvrige engelske offiserer «med sine spaserstokker med utfellbar liten stol», og siterer general C. de Wiarts ord: «Hva angår fly, kanoner og biler, så hadde jeg ingen bekymringer, for vi manglet alt slikt!» Generalens resyme om de alliertes felttog i Norge var, at dette felttog var det tristeste felttog han hadde vært med på.

Bang noterte seg også misæren med de franske skitroppene. Disse var anerkjent som fortreffelige soldater, men «de kunne ikke brukes for de hadde ingen skibindinger!»

Refleksjoner gjør seg selv. De alliertes «felttog» var det rene narrespill for å få spredd den tyske krigsmakt. Konsekvensen var de utallige lidelser vår folk måtte gjennomgå under okkupasjonstiden, lidelser som forøvrig den store folkegruppe vi NS-er representerer stadig må bære den dag idag ved den urettferdig påklitrede norske «davidstjerne.»

ABH

En hilsen fra U.S.A.

Ved siste stortingsvalg seiret de borgerlige partier i Norge og dannet regjering. Det manglet ikke på deltaelse både for og imot. Begge fløyer ristet advarende på hodet. Nu skal det bli veier i vellingen. Men hva skjedde? Ingen verdens ting! Den nye regjering holder seg nøyaktig i den gamles spor.

Her i landet har vi to hovedpartier: Republikanerne og Demokratene. Etter et valg her som et parti taper, blir samtlige av partiet fjernet fra sine stillinger, og erstattet av menn fra det seirende parti. I Norge er det bare toppledelsen som er på valg, alle de andre er uoppsigelige. Hvordan mener dere da at noen få i toppledelsen skal kunne få utrettet noe, og få et annet system? Når alle de gamle partipamper får fortsette å sabotere den nye ledelse må nødvendigvis alt bli ved det gamle.

Et slikt valg er bare bluff. Det er ufattelig at dere ikke forstår at alt dette uduelige må fjernes og erstattes med

folk som både kan og vil noe bedre. Dette sees best på alle deres statsbedrifter som alle må ha statstilskudd for å klare seg. Det er bare de private bedrifter som betaler skatt og lønner seg. Til og med den norske jernbane som er bygd, og har moderne materiell, må ha milliontilskudd til driften, selv om takstene er verdens høyeste. Ingen tør kritisere eller vise vei, alle er demo-

Tyske krigsfanger skytes ned av fransk hjemmefront etter at de hadde overgitt seg. Mordene foregår midt på Place de l'Etoile

Nok et eksempel på grov historiefortalskning

Franskmannen professor Rassinier avslører sannheten om hetsboken og hetsfilmen «Brenner Paris?»

Tyske tropper paraderer for general Choltitz ved hovedkvarteret i Paris

Om spørsmålet hvorvidt Hitler har eller ikke har gitt ordre til å forvandle Paris til en ruinhop har vi idag en overflod av entydig historisk dokumentasjon. Det første dokument av alle om denne sak — et som man forøvrig forgjeves vil lete etter i pressen — er det hvori det oppdrag von Choltitz ble betrodd av Hitler 7. august 1944 angis. Det har følgende ordlyd:

«1. Fronten i Vest som med eksemplarisk tapperhet fører kampen mot den fiendtlige overmakt, kan kreve at det ikke finnes en eneste tysker i Frankrike som ikke gjør sitt ytterste for å hjelpe den. Ingen kampdyktig tysker må nu oppholde seg i etappen uten en grunn som er av umiddelbar interesse for kampfronten. Det gjelder spesielt for området Stor-Paris.

2. Jeg utnevner med øyeblikkelig virkning general-løytnant von Choltitz til kommanderende general og Wehrmachtssjef i Stor-Paris. Den kommanderende general og Wehrmachtssjef i Stor-Paris er like overfor meg ansvarlig for at

a) Paris på kortest mulig tid mister sin karakter som etappeby med de vanlige foreteelser og at byen ikke blir noe samsted for avskårne soldater og reddharer, men en skrekk for alle som ikke er ærlige hjelpere og tjenere for den kjempende front.

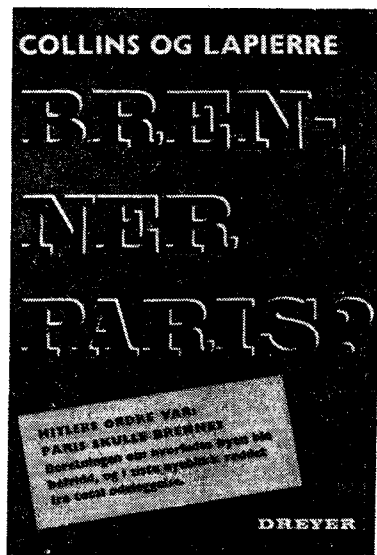
b) alle overflødige tyske tjenestesteder og enkeltpersoner som ikke må være der sammen med alle kampdyktige menn blir tilført fronten. Enhver uberettiget tilgang skal hensynsløst hindres. Tilbaketrekning av militære førings- og lignende øverste tjenestesteder er undergitt min godkjenning.

c) sikringen av området Stor-Paris mot oppstandsbevegelser, terror- og sabotasje-handlinger garanteres.

3. Den kommanderende general og Wehrmachtssjef i Stor-Paris har til oppfyllelse av denne oppgave rett til å gi anvisninger til alle tjenestesteder i Wehrmacht, Waffen-SS, organisasjoner og avdelinger utenfor Wehrmacht, såvelsom alle parti- og sivile tjenestesteder. Når ordre fra Wehrmachtsdel eller øverste riksmyndigheter kommer i strid med oppgaven til den kommanderende general og Wehrmachtssjef, så skal det gis melding til meg over Oberkommando der Wehrmacht.

For å avstemme sine forholdsregler med de krigsviktige oppgaver til disse tjenestesteder oppnevner han en befullmektiget representant i sin stab for Wehrmachtsdel, Waffen-SS, den høyere SS- og politifører i Frankrike, den tyske ambassade og andre tjenestesteder som det

(Forts. side 10)

Også her i Norge kom «Brenner Paris?»

Nok et eksempel - .

(forts. fra side 9)

etter hans mening var berettiget for.

4. Den kommanderende general og Wehrmachtsjef i Stor-Paris er underlagt øverstkommanderende i Frankrike. Når det gjelder den militære sikring av Stor-Paris og anvendelsen ved fronten av det personale som er frigjort til frontinnsats får han sine anvisninger fra Oberbefehlshaber West. Den kommanderende general og Wehrmachtssjef i Stor-Paris har til disposisjon staben til den hittilværende kommandant i Stor-Paris.

5. Han har jurisdiksjonsrett som kommandanten i en angrepet festning etter nærmere anvisning av sjefen for Oberkommando der Wehrmacht.

Denne tekst finnes på side 224 m. flg. i boken til Dietrich von Choltitz «Soldat unter Soldaten» (Europa-Verlag AG, Zürich 1951). Jeg har lagt vekt på å sitere den utførlig slik at man ikke skal kunne beskyld meg for å ha foretatt utelatelse.

Det finnes ikke et ord i den om ødeleggelsen av Paris.

Hvis man holder seg til det som står i teksten, så synes Hitlers hovedoppdrag til von Choltitz vel ikke å ha vært ødeleggelse av Paris, men å ha bestått i å rense den for alle reddharene fra den tyske hær som fantes der etter fire års okkupasjon. Og for virkningsfullt å kunne gjennomføre denne oppgave, ga han ham «jurisdiksjonsrett som kommandanten i en angrepet festning».

Det var alt.

Forøvrig sier von Choltitz selv: «En soldat som kjente fronten og dens behov nøye — kunne bare være enig i dette.» (Choltitz' bok s. 225).

DEN FILMEDE LØGN

Den ordre som er tillagt Hitler: «å forvandle Paris til en ruinhop», bekreftes ikke av et eneste historisk dokument og beror derfor bare på en legende. Selv om denne påstand kan synes nok så våget, så støtter den seg dog på to erklæringer, som i betraktning av deres forfattere vanskelig kan anfektes.

Den første stammer fra Dominique Lapierre og Larry Collins, forfatterne av boken «Brenner Paris», som også er blitt filmet:

(Sitert etter den franske utgave side 457 o. flg.): «Av flere ordrer som er sitert i tidligere verker om befrielsen av Paris», skriver de til slutt i boken, «har vi ikke kunnet finne noe spor i mikrofilmarkivene fra den tyske hær som de allierte tok som bytte. Dette gjelder også for

hin ordre som anviste general v. Choltitz «å forvandle Paris til en ruinhop og i tilfelle selv la seg begrave under asken.» Det er visselig mulig at originalen til en slik ordre er gått tapt ved den delvise tilintetgjørelse av OKW-arkivene. Under enhver omstendighet tilsvarende den helt ånden (?) i de ordrer som Hitler i 1944 ga kommandanten for Standorte Paris.»

Man kunne ikke medgi svindelen klarere. Den annen erklæring er fra general von Choltitz selv:

«22. august», skriver han (Choltitz' foran nevnte bok s. 255 o. flg.) «fikk jeg fra Oberkommando der Wehrmacht en lang ordre, undertegnet av Hitler, som i stilen lignet den jeg hadde fått for innsatsen i Paris. I innledningen henviste han til situasjonens alvor på vestfronten, oppfordret soldatene til den hardeste motstand og innskjerpet førerne ikke å gi etter, men å fordoble sin energi. Den saklige del ga tilkjenne Oberkommando der Wehrmachts hensikt å holde linjen Pontarlier-Plateauet ved Langres-Troyes Seine med Paris som hovedpunkt. Den kommanderende general i Stor-Paris fikk spesiell ordre om å være seg bevisst den avgjørende betydning av byen som hjørnesteinen i denne nye front:

«Paris skal forvandles til et ruinfelt. Den kommanderende general skal forsvare den til siste mann og skal om nødvendig gå under i ruinene.»

23. august 1944 — ikke 22. som v. Choltitz skriver — sendte Hitler faktisk kommando West en ordre om Paris. Den står forrest i boken til Dominique Lapierre og Larry Collins («Paris brûlé-t-il?»): **Foran nevnte setning i den av von Choltitz nevnte ordlyd finne ikke der.**

Hvis man hadde anmodet general von Choltitz om å legge frem denne «lange av Hitler undertegnede ordre», så ville det ha falt ham vanskelig. To sider lengere frem medgir han det selv: «Forøvrig er det å si at ruinfeltordren, som vi kalte den (sic!) var gått til Heeresgruppen og tilsvnelatende ikke var rettet til meg. Mine radiotelegrafister hadde oppfanget den da den var chiffrert med den vanlige troppenøkkel. Også telegrafistene til divisjonskommandoen til en tilfeldig fallskjermdivisjon som dro gjennom Paris hadde påhørt den.» (Choltitz' nevnte bok s. 257).

Uttrykt med andre ord så har von Choltitz ikke, slik som han hevder på side 255 o. flg. mottatt «en lang av

Hitler undertegnet ordre», som anviste ham «å forvandle Paris til et ruinfelt». På en avstand av to sider en bemerkelsesverdig motsigelse! Og innrømmelse av usannheten forbinder seg med naivitet.

KRONVITNE GENERAL WARLIMONT

Det samme gjelder for «Paris brûlé-t-il?» (Brenner Paris?), setningen som tjener som tittel både for boken og for filmen. Von Choltitz sier følgende om det: **«Først etterpå har jeg fått kjennskap gjennom høye, nærmere informerte offiserer, til en radiotelegrafisk forespørsel fra hovedkvarteret som hadde ordlyden: «Brenner Paris? Adolf Hitler.» Jeg har ikke sett den — (Choltitz' nevnte bok s. 258).**

Bemerkelsesverdig er her at denne forespørsel heller ikke er sett av noen annen enn von Choltitz og at den like lite finnes i Wehrmachtsarkivene som den om «å forvandle Paris til en haug med aske.» Ingen ellers har hørt den over radio.

I den franske versjon av denne artikkel hadde jeg i tillit til avisens enighet sagt at man bare gjennom bevitnelsen fra general Warlimont, den gang stedfortredende sjef for OKW-Führungsstab, visste at Hitler 24. august 1944 over radio hadde stillet det berømte spørsmål «Brenner Paris?» I New York Tribune for 13. des. 1966 dementerer imidlertid general Walter Warlimont noensinne å ha sagt dette. Og han tilføyer at **«de av Hitler gitte anvisninger med hensyn til forsvaret av Paris i året 1944 aldri omfattet ordre om å ødelegge Paris.»**

KOMMUNISTENE VILLE OFRE 200 000

Behandler man general von Choltitz memorarer på samme måte som en forhørsdommer gjør, så forstår man straks at von Choltitz for den av der Führer angivelig forlangte ødeleggelse av Paris bare fikk til forføyning av denne 17 stridsvogner, 17 panservogner av årgang 1917 og en kanon, dertil 2 hjulrytterkompanier og et sikringsregiment, og det fordelt over tallrike punkter i selve hovedstaden og dens forsteder (Choltitz s. 229). Man får ytterligere vite at denne troppestyrke i tiden fra 7. til 25. august aldri ble øket av OKW.

Sagt på en annen måte: **Hitler skal riktignok ha gitt ordre om ødeleggelse av Paris, men likevel ikke truffet noen foranstaltninger for å**

muliggjøre et slikt foretagede!

For å få nøyaktig rede på hva som egentlig skjedde, må man rådføre seg med de bemerkelsesverdige uttalelser til den avdøde president for byrådet i Paris, Pierre Taittinger («— Et Paris ne fut pas détruit!» — «Og Paris ble ikke ødelagt»).

Pierre Taittinger fryktet for to ting: at von Choltitz undertrykket den av bolsjevikken Rol Tanguy organiserte kommunistiske oppstand (noe som kunne ha tilfølge ødeleggelsen av visse bydeler i Paris) og at han ved tilbaketog med sine tropper fra Paris lot sprengde de 60 Pariserbroer.

For alle hærer som er på tilbaketog gjelder loven å ødelegge alle broer bak seg. Pierre Taittinger, som visste dette, ville oppnå hos von Choltitz at denne selv med fare for å støte an mot den militære strategis uforanderlige bud, på bakgrunn av betydningen av de skader som på dette vis ble tilføyet en by som Paris, skulle gjøre en unntagelse for denne by. Dette var det første formål med det besøk han 17. august avla hos kommandanten i Stor-Paris — boken «Paris brûlé-t-il?» nevner det knapt.

Den annen beveggrunn, og ikke den ubetydeligste, var nedkjempelsen av den av fanatikerne Rol Tanguy organiserte bevegelse. Tanguy, som ledet oppstanden fra sin kommandoplass i Quartier Latin (en kommandoplass 26 meter under jorden — Tanguy personlig utsatte seg altså ikke for noen risiko!), nølte ikke med å erklære: **«Paris er verdt 200 000 døde.»** 200 000 døde, som han selv ikke skulle tilhøre («Paris brûlé-t-il?» s. 52), rent bortsett fra ødeleggelsen av de bydeler hvor de 200 000 mennesker som Tanguy så generøst ofret befant seg! Han måtte derfor oppnå at von Choltitz ikke undertrykket oppstanden, noe som var hans plikt som innehaver av «jurisdiksjonsrett som kommandanten i en angrepet festning». Han gikk med på dette — omenn med adskillig overvinneelse, som Pierre Taittinger sier, og dette som falt ham så tungt ble samtidig hans største ros. «Og Paris ble ikke ødelagt» sluttet Pierre Taittinger, som dessuten trodde at von Choltitz hadde makt til å la de 60 pariserbroer sprengte og likevel ikke gjorde det.

La oss vende tilbake til hans memoarer nok en gang («Soldat unter Soldaten»). Han anfører (s. 234 o. flg.) at 14. august ankom det til Paris en gruppe med sprengstoffekspert, og så den 15. «en pionerbataljon fra 91. luftlandedivisjon» med hele

utrustningen for sprengningen av broene (300 torpedoer overtatt fra marinen samt de nødvendige lastebiler til transport osv.). Alt dette uten at han hadde bedt om det, for innsatsen av dette utstyr avhang ifølge hans egne ord ikke av ham, men av Oberkommando West. Da han stillet seg avvisende til sprengningsforholdsregler, som han videre erklærer, underbragte han folkene i deputeretkammeret, lot dem utføre det arbeid de var pålagt, men forbød dem imidlertid å gå til utførelse uten hans uttrykkelige ordre.

Angjeldende pionerer og sprengstoffekspert utførte sitt arbeid og rapporterte en dag til ham at alt var rede. Og i dette øyeblikk viste von Choltitz heltemodig sinnelag: Han vegret seg for å gi ordre til utførelse. Det er iallfall den versjon han selv gir av kjensgjerningene.

SPRENGNING IKKE FORBEREDT!

Sannheten er langt enklere. Den blir lagt frem av Adrien Dansette, medlem av Institut de France og forfatter av en bemerkelsesverdig bok om befrielsen av Paris, som riktignok inneholder noen forståelige feiltagelser, men alt i alt er objektiv. Dansette er en ekte historiker og en mann som går tingene etter i sømmene. Således har han henvendt seg til Administration des Ponts et Chaussées (Vann- og veivesenet), for å skaffe seg visshet. På grunn av de opplysninger han der fikk skrev han følgende:

«Under hele oppstanden lot Administration des Ponts et Chaussées under skjul av tjenestlige inspeksjoner daglig gjennomføre to kontroller, en om dagen og en om natten, for å avsløre eventuelle forberedelser.

Det ble fastslått at det ikke ble foretatt det aller ringeste arbeide av noen slags art fra tyskernes side.» (Le Monde, 9. november 1966).

General von Choltitz tar feil når han hevder at sprengstoffekspert og pionerer fra Wehrmacht nøye hadde forberedt ødeleggelsen av pariserbroene. Det eneste som er sant er at 14. og 15. august ankom det til Paris sprengstoffekspert og en bataljon av 91. luftlandedivisjon. Jeg har selv personlig funnet sporene av deres ankomst i Wehrmachtsarkivene. Dog skjedde det for i tilfelle av et tilbaketog å redde det sprengstoff som i lengere tid var lagret i annen hensikt, spesielt under senatet og i tunnelen i St.-Cloud!

Og fremfor alt, von Choltitz medgir selv at disse folk ikke sto under hans kommando.

Forspillet til 9. april - -

(Forts. fra side 6)

ligen skulle anse sig nødsakede till att intervenert i Norge i händelse av engelsk hot mot norsk territorium, exempelvis vid Narvik.»

Selv mente utenriksministeren at Sverige nok kunne og skulle forsvare seg mot en engelsk aksjon (i motsetning til hva hans norske kollega var innstillet på):

«Vidare är att märka, att vi äro fullt beredda och kapabla att skydda oss mot ett företag västerifrån. De trånga och svårtillgängliga bergpassen, som le-

da exempelvis från Narvik mot Sverige, de långa avstånden, bristen på vägar och förefintligheten av betydande truppstyrkor på den svenske sidan, vilka befinna sig i högsta beredskap, göra att det måste anses såsom en relativt lätt uppgift att försvara vårt land mot ett framträngande via Norge».

Dette brev var datert 2. april 1940. Her i Norge var nok ingen beredt — hverken til forsvar mot England eller mot Tyskland.

I et PM fra den svenske konsul i Stettin til sendemannen i Berlin av 3. april 1940

het det bl. a.:

«Vid samtal med en i Swinemünde förlagt marinläkare, vars bostad i Stettin jag hyr, uttalade denne såsom sin förmodan, att krigsförberedelserna i hamnområdena avsågo en aktion mot Norge för den händelse engelsmännen skulle söka strypa malmtillførseln från Narvik eller eventuellt söka skaffa sig stödjepunkter i Norge. Han sade, att Tyskland under alla förhållanden måste hålla sig berett för en aktion i stor stil, därnäst England sökte nå sådana syften.»

Selv en alminnelig tysk marinelege var altså orientert om hvilke planer engelskmennene hadde mot Norge, så det var sannelig ikke nødvendig for Quisling å orientere tyskerne om dette. Det var heller ikke vanskelig for en mann med litt vidsyn, og spesielt da en høyt kvalifisert offiser som Quisling, å se hva som holdt på å hende: at kapløpet mot Norge var begynt og at vår frihet og selvstendighet stod på spill.

At også den norske regjering var orientert og ikke bare enfoldig og uvitende fremgår bl. a. av et telegram fra den svenske sendemann i Berlin til det svenske UD av 4. april 1940:

«Utländsk militärattaché har från tysk militärkälla (Oster i Abwehr. Vår bemerkning) erfarit följande. Till början av nästa vecka planeras överfall Danmark och Holland. Via Danmark eventuell aktion Norge, via Holland skulle anfallet gå vidare genom Belgien til Frankrike. Sagesmannen seriös, källan anses mycket tillförlitlig. *Danska och norska legationerna fått samma informationer och sânt specialkurier till Köpenhamn och Oslo.*» (Uthevet av oss).

Og det Koht og hans norske regjeringskolleger med flere ikke forstod, det begrep iallfall svenskene. I et brev fra den svenske sendemann i Berlin Richert til utenriksminister Günther av 3. april 1940 heter det således

«efter de såvitt jag förstår mycket värdefulla meddelande (marinattachén) Forshell lämnat om sitt samtal i går kväll med Schulte Mönting — storadmiralen Raeders stabsschef — förefaller det mig än mer sanolikt än tidigare, att någon risk för ett omedelbart preventivt angrepp mot Sverige knappast kan föreligga. Men vad Norge — kanske även Danmark — beträffar synes det ligga annorlunda till, här torde riskerna vara större, och det är ju alvorligt nog även för vårt vidkommande.»

I et telegram fra den svenske marineattachéen i Berlin til forsvarsstaben og UD 5. april heter det bl. a.:

«I Döberitz ha den 31.3 iakttagits tyska bergstrupper, vilka torde funnits där sedan finska fredskrisen, och ej därefter återförs sydvart. Dette faktum synes giva belägg för att operationer i norr förestå, måhända sannoliktast i Norge.»

Men i Norge begrep våre ansvarlige myndigheter absolutt intet, rent bortsett da fra generalstaben, som forgeses krevet mobilisering, men ble avvist — også av kong Haakon personlig.

Selv 8. april skjedde der heller intet fra norsk side. De to svenske forfattere sier om dette:

«Men natten till den 8 april utlade engelsmännen mineringar på tre ställen i norsk territorialvatten. Norrmännen protesterade mot kränkningen men vidtog inga åtgärden för att avlägsna mineringarna.»

Og det trass i at man måtte være helt klar over at en slik passivitet måtte utløse en tysk aksjon, som da syntes så truende nær. For en kan vel gå ut fra at svenskene også underrettet Norge om det telegram det svenske UD mottok fra sin sendemann i Berlin 7. april 1940:

«Strängt förtroligt. Jag har det bestämda intrycket att vittgående aktion mot Danmark och Norge inom mycket kort tid, sanolikt inom de allra närmaste dagarna, är att förvänta.»

Den norske regjering var altså vel underrettet om at begge de to stormakter stod rede til en aksjon som følge av den mistro de næret til Norges vilje og evne til å forsvare sin nøytralitet. Altså den situasjon som Quisling hadde pekt på helt fra første stund. I denne situasjon bestemte man seg, i motsetning til i Sverige, for å falle tilfote for England. Den engelske flåte skulle «redde oss» — inn i verdenskrigen. Da denne spekulasjon mislykkedes — heldigvis får en vel si, for det er uhyggelig å tenke på hvorledes det ville ha gått med Norge hvis det virkelig var blitt en hovedkrigsskueplass her, og da med deltagelse også fra Sovjetsamveldet slik som i Polen. Tyskerne kom altså først og regjeringen med samt andre myndigheter stakk av i hui og hast fra den katastrofe de hadde fremkalt og fra Oslo uten noe direktiv til det forrådte folk. De satte kursen mot svenskegrensen.

Det var i denne situasjon Quisling opptrådte for å redde hva som reddes kunne.

Dessverre klarte han ikke å redde vår selvstendighet, fordi hans motstandere sammen med den tyske okkupasjonsmakt falt ham i ryggen, tvang ham bort fra den skanse som skulle forsvare vår selvstendighet og utleverte oss til en Terbovens forgodtbefinnende som erobret land.

Det er kanskje noen som vil hevde at vi her har trukket for vidtgående slutninger, at det ikke var mangelen på norsk besluttsomhet i nøytralitetsforsvar som bragte oss ut i ulykke. La oss da si tere fra boken litt av det en av avdelingssjefene i den svenske forsvarsstaben, øverst Olof Sundell, sa til utenriksminister Günther om april dagene 1940:

«Hela detta tal om att vidtagna försvarsåtgärder i ett litet land skulle locka en stormakt till anfall är föga övertygande.

Det kan ifrågasättas om något renodlat sådant fall verkligen förekommit. Däremot finns det många exempel på vart vapenlösheten leder. Det var väl ändå så att den norska liksom den danska både allmänna och omedelbara kraftlösheten provocerade Hitler till Weserübung. Dess grundförutsättning var dess snabba genomförande med minsta möjliga kraftinsats: huvudstöten i vester fick inte fördröjas eller försvagas av den nordiska manövern. Att Sverige inte kom med i planläggningen berodde nog till stor del på att vår allmänna beredskap, vår förmåga att på längre sikt bjuda motstånd inte var lika dålig som Danmarks och Norges.»

«Det danska och norska försvaret var visserligen svagt, men den tyska operationen var rent teknisk så pass svår, att även det lilla mått av militär kraftutveckling, Danmark och Norge förmått prestera, om stridskrafterna mobiliserats i förväg (uthevet av oss), kunde fört med sig ett bakslag för tyskarna.»

Ellers noterer vi at den svenske utenriksminister Günther var meget forbauset over at det ikke skjedde noe i Norge efter alle advarslene om hva som forestod. Han kunne jo forøvrig ikke godt tenke seg at man hadde bestemt seg for å oppgi nøytraliteten til fordel for England og attpåtil overlate til dette land å kjempe for oss! I en beretning om hendelsen 9. april, sier Günther bl.a.:

«Vi hade alla den uppfattningen att samma stämning (som i Stockholm, hvor man var meget alarmerat) härskade i Köpenhamn och Oslo, först efteråt blev det klart att där den stora ovetenheten varit rådande.»

Hvis det da ikke var noe annet som rådet!

INGEN ORDRE TIL BRENNING

Vi lar ennu en gang Adrien Dansette komme til orde: «Intervensjonen fra de foresatte tjenesteders side er betydelig overdreven. **Det er ikke funnet noen ordre om å stikke Paris i brann, og det er ikke påvist at Hitler har stillet det uhyggelige spørsmål: «Brenner Paris?»** (Le Monde som foran). Denne oppfatning blir fremholdt enda mere avgjort i artiklen og underbygget med bevis. Vår anerkjennelse gjelder Adrien Dansettes intellektuelle redelighet, som gir vår tese en verdifull og viktig understøttelse.

Boken av Dominique Lapierre og Larry Collins, såvel som den film som bygger på den, er derfor utelukkende fri fantasi fra to journalisters side, som stadig er på jakt efter større sensasjoner, slik moten er i pressen idag.

Det gjenstår to spørsmål: Hvorfor gir Frankrike understøttelse til et slikt foretagende som filmen «Brenner Paris?» Og hvorfor har general von Choltitz underslått sannheten?

Svaret på det første spørsmål er enkelt. I sammenheng med den vending forholdet mellom Frankrike og Tyskland har tatt, trenger visse krefter i samarbeide med kommunismen en vedvarende tyskfiendtlig kampanje i Frankrike for å holde Tyskland borte fra det europeiske fellesskap. For dette formål er «Brenner Paris?» en vel gjennomført brønnforgiftning.

Svaret på det annet spørsmål innordner seg i det komplekse som alle tyskere siden 1945 har som var Hitler-tilhengere og som gjør alt som står i deres makt for å unndra seg følgene av dette. Jo mere hitlertro de var, desto ivrigere sier de seg løs fra Hitler. Og virkelig, hvilket bedre middel til å gjøre seierherrene velvillige finnes det enn å belaste Hitler og å hevde at de bare avfant seg med

1930-årenes - -

(Forts. fra side 6)

sjon». Dessuten var jo deres norske ledere selv marxister. Derimot var det de «store», de «mektige», de «rike» som burde ha reagert positivt. For de visste hva det gjaldt, de visste bedre. De var og ble ansvarsløse materialister i aller høyeste potens. «Efter oss kommer syndfloden».

Nu hviler «den Guds mann» Quisling fredelig i sin grav. Hans sjel er vel for lengst på vandring i det store Univers. Han døde i «en god samvittighets pakt med Gud». Og dette er kanskje vårt dyrebareste eie efter ham. Vi ser ikke uten håp på fremtiden. For vi vet at ungdom over hele jorden i praktisk talt hvert eneste land, arbeider våkent og aktivt videre for lysets makter og for avsløringen av den verdensløgn vår generasjon har måttet leve under.

Jeg vil gjerne avslutte denne artikkel med et dikt av min mann Kai Normann:

«MANNDOMSPRØVEN»
Størst av alle ting er dette:
heltemot i nederlag.
Den som sviktet da vi tapte
står med skam på seirens dag.

Du som sviktet da vår fane
rød av blod ble bugget ned:
ikke skal i seirens time
jublende du være med.

Den som faller under fanen:
ikke ble han overvunnet —
nei hans innsats var en seier,
evig ære har han funnet!

ham i oppsetsighet. Dette synes også å være tilfellet med general von Choltitz.

Man bør heller ikke glemme at general von Choltitz ved sin ankomst til Paris bragte med seg ryet for å ha forvandlet Rotterdam (1940) og Sevastopol (1942) til ruinhauger, og at han derfor trengte de alliertes tilgivelse for det som i deres øyne var krigsforbrytelser — men riktignok bare når det gjaldt tyskere.

For ungdommen —

(Forts. fra side 4.)

ner å bli litt senil på sine gamle dager — ja, ta det ikke ille opp, det kan være vanskelig nok for yngre, friske individer å holde begrepene fra hverandre i våre dager.

Et par nummer tidligere hadde den samme «Aftenposten» en artikkel om Italia hvor den berettet om Firenze i 1944, da de allierte hærer nærmet seg og «nazi-fascistene» forberedte seg på å forsvare byen. Vi fikk ikke riktig tak i hvem disse «nazi-fascistene» var, men vi syntes iallfall at bindestreken var mer på sin plass her enn i det første tilfellet.

Ja, det er en vanskelig verden vi lever i — ikke alle har så lett for å uttrykke seg som kollega Aftenposten. Foran oss ligger en bok fra et venstreradikalt forslag i Wien. Den handler om Hitler og har som undertittel: «Et bidrag til nazibarbariets sosiologi». Her har forfatteren bedrevet et helt verk om nasjonalsosialismen — men på sine 200 sider har han ikke brukt ordet «nasjonalsosialisme» en eneste gang! Godt gjort! **O.**

Våre nye U-herrefolk

Vestens usmakelige krypting for de fargede folk begynner å vise resultater. U-menneskene har allerede nu anlagt en arroganse og opp treden som kan få et hvilket som helst av våre tradisjonelle, europeiske «herrefolk» til å blekne av misunnelse. Av og til arter det seg som den reteste Chaplinfilm.

Som f. eks. når hele ambassade-staben til et av u-landene i Bonn dro avsted på «offisiell» utflukt til et horehus i Düsseldorf. Regningen sendte man til det vest-tyske utenriksdepartement. Den var på DM 8000 — men det er jo småtterier så lenge det er snakk om u-hjelp!

En annen negerambassadør lot seg og sin familie frakte hjem til Afrika av Lufthansa. Denne gangen ble regningen på hele DM 10 000 overhodet ikke betalt. På en forsiktig henvendelse fra UD i Bonn, repliserte den sorte eksellense: «De er vel klar over at Lufthansa står midt oppe i forhandlinger om landingsrettigheter med vår regjering? Og det ville jo være synd om disse interessene skulle bli skadelidende, ikke sant?»

For endel tid tilbake raste en diger Mercedes av siste modell gjennom de smale gatene i Bonns gamle bydel. Det var en av de 2350 diplomatvognene som gjør det litt risikabelt å kjøre bil i forbundshovedstaden. Omtrent

ingen av gesandtskapene har tegnet noen autoforsikring, slik at de tyskere som er så uheldige å kolliderer med en sådan, alltid må betale omkostningene selv, uansett om de er aldri så uskyldige i ulykken.

Vel, nevnte Mercedes forårsaket på sin ville ferd at tre «innfødte» tyske bilister fikk sine vogner slengt ut i grøften eller inn på fortauet, og den ble følgelig stoppet av politiet.

Men den rådsnare u-mannen visste godt hvordan han skulle takle de dumme Schupo'ene. Han rullet bare vinduet helt opp og låste døren innenfra og lot det være helt forståelig at han intet ville ha å skaffe med lovens håndhevere. Et blikk på det magiske diplomat-kjennetegnet «O» fikk politifolkene til å begripe med hvem de hadde å bestille. De trakk på skuldrene, hilste til luen og sendte «diplomaten» videre.

I tillegg til den spesielle ferdigheten bak rattet, er det en tendens — så forteller forretningsfolk i Rheinland — at de fattigste u-landene har de største og dyreste bilene. **I.**

Advarsel mot unge «nazier»

I en elevdiskusjon med forfattere som nylig fant sted i Frankfurt advarte sveitseren Peter Bichsel mot ungdommen. Ikke bare samfundet hadde skylden for forholdene. De unge selv var like store spissborgere som de voksne. Bichsel advarte mot «å håpe på ungdommen. Det fantes også unge nazier.»

«Ulovlig men nødvendig»

Den avdøde sannhetssøker Axel Kielland skrev for noen år siden i «Dagbladet» om mordet på unggutten Håland, at hadde man ikke hatt slikt hastverk med å få ham dømt til døden som «landsforræder» qua medlem av NS, så ville han neppe blitt idømt mer enn noen års straffarbeide.

Hvorfor var det nødvendig med dette hastverk? Var det for å få en H.r.'s-dom å holde seg til i saken mot Quisling? Denne ble, som kjent, av Erik Solem fratatt ordet, da han kom inn på den nu erkjente ulovlighet. **O.H.**

Ungdomsklubb for vanføre

Vanføres Ungdomsklubb har bedt oss omtale dens arbeide i vår Ungdomsspalte. Den har vært i arbeide i snart 7 år, og klubben har i denne tiden utført et aktivt arbeide blant unge handikappede i Oslo og nærliggende områder.

Klubben har møter som regel hver søndag kveld med forskjellig underholdningsom f. eks. shadowband- og annen musikk, film, lysbilder, diskusjoner og medlemmenes egen underholdning. På de andre ukedagene arrangerer klubben en rekke kurs i bl. a. sjakk, bordtennis, foto, kopiering, dans, søm og risselære, samfunnsorientering, frisør- og sminkkurs.

Ellers i året arrangeres det turer bl. a. turer i Nordmarka for sterkt vanføre med hest

og vogn eller med hund og slede i samarbeid med trekkhundklubben, sjøflytur etter tilbud fra småflyeiere, week-enturer, påsketurer, fjellturer og utenlandsturer.

Klubbens målsetting er å nå flest mulig av unge handikappede i Oslo, få dem ut av mer eller mindre isolasjon og inn i klubbens aktive miljø. Klubben tar også inn en del ikke-handikappede for å gjøre miljøet mer nøytralt. Dette er et ledd i arbeidet med å få klubben til å bli en normaliseringsprosess i seg selv. Etter at medlemmene har vært i klubben en tid ser vi det ønskelig at de blir ført ut i andre foreninger hvor flertallet er ikke-handikappede.

Kontorets adresse er: Maridalsveien 31 B, Oslo 1.

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

lige århundrer tilbake. Vi traff faktisk igjen våre gamle kjenninger fra «Tusen og én natt». Først og fremst Ali Baba og hans minst førti tusen røvere. Muhammed var i sannhet en streng herre, en religionsstifter, og hans etterfølgere fulgte i hans spor. For ikke så vi berusede menn og fremdeles bar kvinnene naturligvis slør og opptrådte innhyllet fra topp til tå i sorte, flagrende gevanter. Sløret kaltes Chadra og innhyllet hodet slik at bare det øverste av nesen samt øynene var synlig. Ifølge muhammedansk skikk og bruk må ingen kvinne vise sine yndigheter for en annen mann enn sin herre. Det skaper kanskje en viss nyfikenhet i gatelivet. Hva monn der skjuler seg av skjønhet bak det sorte eller hvite ansiktsslør — eller av det absolutt motsatte. Om vi troskyldig stirret på dem la de for dagen en viss nedlatende forakt, som om vi skulle være voldtaktsforbrytere eller mulige krenkere av enhver dyd. Men de yngre kvinner gikk for det meste uten slør. Sovjetregimet hadde forandret den stygge vane å skjule ansiktet. De gikk uten slør slik som deres søster av andre nasjonaliteter gjør det overalt i det veldige Sovjet-Rike.

Selve landsbyen lå inneklemt mellom et par bergåser, og de lave husene var alle oppført av sten, leire og gjødsel, som oftest utstyrt med bare ett rom. Her bodde mennesker og dyr under ett tak. Her sov de, her spiste de og her gjorde de sitt fornødne. Gatene var fulle av skitt. Folk tok seg en tur bak husene, eller oppsøkte andre ensomme plasser for å finne et toalett. Og disse tilskitnede plasser var fulle av fluer og andre insekter. Og var man i nattemørket uheldig å trække opp i denne nødtørftighet, fikk man et svare besvær med å rense skotøyet. Flueene som traff en i fleisen etter å ha tilgodegjort seg med hva som kunne finnes av spiselig i gjødselhaugene varslet en gjerne om at man burde holde unna. Over hele området kjentes den forferdelige stanken, som så ofte gjør en rent kvalm i muhammedanske landsbyer.

Der var enkelte som bodde ganske romslig. I et av husene hvortil jeg var blitt invitert var der allerede folk da jeg kom dit. Selskapet var her som så ofte i russisk-tatariske landsbyer av høyst blandet beskaftenhet. Her hadde tyskere, armeniere, azerbeidsianere og krimtatarer støtt sammen. Og den kvinnelige del av forsamlin-

gen var sivile jenter. I det midterste værelset som skulle være stue gikk dansen som allerbest, mens i de to siderom befant der seg tyskere, armeniere og azerbeidsianere som hygget seg som allerbest under flørten med de fremmøtte krimtatariske jentene.

Husets eiere, som var blant de ledende i landsbyen, virket adskillig mer hygieniske enn sine landsmenn. I en krok på gårdsplassen var det av tørret gjødsel oppført et lite hus, som gjorde tjeneste som toalett. Det var så sparsomt at man måtte huke seg ned om man ville inn i det. I gulvet var der hulet ut et hull ved hvis kant man forsiktig måtte sette seg på huk for å utføre sitt fornødne. I stedet for toalettpapir var der den obligatoriske vase i bruk hos muhammedanerne til å vaske hendene med det vann som fantes i denne. Vann måtte hentes i en bolle på den andre siden av stenhøyden som omgav landsbyen, så det var litt av en affære å skaffe vann. — Her i denne del av verden som i ørkenen Sahara, er det en merkverdighet om det overhodet regner.

Festen ble tilsist svært opprørt. En av tyskerne trakterte sitt trekkspill, mens de øvrige valset rundt på gulvet. Så snart han holdt opp så var det en av de tilstedeværende piker som slo på sin «Deira» en slags tamburin til sin egen kjærlighetssang. De sivile pikene hadde forsynt seg godt av alle de søte saker, sukkertøy og kaker og annet som var blitt lagt frem på bordet av både tyskere og oss krigsfanger og pikene var hengivne overfor oss, mens vi forsøkte oss på vårt elskovsspill.

Men som festen gikk som allerbest, la tyskerne for dagen en viss uro fordi de hadde fått lus på seg fra de pikene de hadde flørtet med for å uttrykke seg mildt. De tilstedeværende armeniere beroliget dem med at utøyet ville forsvinne den følgende dag i badet da klærne ville bli desinfisert, så der var ingen grunn til å ødelegge feststemningen. Men tyskerne var ikke destomindre livende redde for lus.

Det hjalp heller ikke det minste om man forklarte disse muhammedanere at det i lengden ikke gikk an å leve så langt nede i skitten med alskens utøy blant nutidens siviliserte kristne befolkning hvor hygien inntar en så viktig plass i bevisstheten. De kunne bare se på tyskerne og armenierne, som to à tre ganger i uken tar seg et bad for å holde seg renslighetens forskrifter etterrettelig. Alle

Ralph Hewins svarer Alf Larsen

(Forts. fra side 1.)

norske tropper glimret ved sitt fravær, som De Wiart senere skrev.

Mine beretninger til Daily Mail 29. april og 3. mai var de første og siste fra Namsosfronten fra noen korrespondent — den første understøttet sterkt førsteminister Chamberlains begrunnelse for en fortsettelse av kampene og sistnevnte forklarte katastrofen som norsk inkompetanse bidro så sterkt til å fremkalle.

10. mai ble jeg arrestert og holdt i enefengsel av svenskene i fjorten dage på grunn av en oppkonstruert anklage om spionasje, for å ha forsøkt å rapportere fra Norrbotten-området om den fortsatte kamp langs Narvikjernbanen og gjenopptagelsen av jernmalmskipingen til Tyskland. Det avbrøt imidlertid min jakt på facts.

7. juni var konge og regjering og mange overflødige, hvis plasser kunne ha vært benyttet til stridende, på vei til England — etter å ha bemyndiget til total kapitulasjon overfor tyskerne. Denne våpenstillstand ble undertegnet 10. juni og innbefattet bestemmelser om utførelse av visse forsvarsarbeider for Wehrmacht i Nord-Norge. Men dokumentet ble fornektet av den norske regjering inntil 1947, da alle betydelige

muhammedanere i byen likte å gå slik lusete og skitne. De hadde faktisk vannskrekk, og holdt seg lengst mulig vekk fra vann og badekar. Og tyskerne som fryktet smittsomme sykdommer overført ved lus, var blitt aldeles vett-skremte av skittenferdigheten i landsbyen og unngikk enhver berøring med de innfødte utpå aftenen. Jeg selv satt på en vanlig taburet med en kopp te og et glass isvann — krimtatarenes nasjonaldrikk. Aldri i mitt liv har jeg sett så mange glass vann. En krimtatarisk pike ved navn Khatidsje satte seg ned ved siden av meg og så til at jeg ble servert hele tiden og skjenket meg så mange glass vann som mulig. Men skjønt det var en ganske staselig pike hjalp det ikke det grann. For all dansen, sangen og hurlumheien og støyen fra de mange mennesker gikk meg tilsist til hodet og gjorde at jeg tilsist følte meg aldeles kvalm. Og jeg snek meg ut av huset for å komme ut i frisk luft. Med ett spratt Khatidsje opp fra sin plass og slo følge med meg ut i det fri. Vi tok oss en spasertur i de smale trange gatene hvor luften duftet av gammel eselurin, gjeite-lort eller hva det nu var.

«quislinger» var blitt henrettet eller fengslet på grunnlag av det falske påskudd at Norge var i krig hele tiden — et hyklersk falskspill uten si-destykke, som Alf Larsen, Norge og verden ikke visste mere om enn jeg gjorde, og det var null.

På grunn av denne misforståelse samarbeidet jeg daglig med lederne for de 75 000 nordmenn som tok tilflukt i Sverige og skrev min fulle kvote av propaganda mot «quislingene» for Daily Mail.

Jeg og min venn (og konkurrent), Gordon Young fra Daily Express, var de to første engelskmenn av hvilken-somhelst kategori som vendte tilbake til Norge ved krigens slutt, 7. mai, da vi så siste utgave av «Deutsche Zeitung in Norwegen» bli overlevert til sjefredaktør Henrik Huitfeldt fersk fra aftenpostenpressen. Et fotografi av Young og meg selv sammen med den daværende utenriksredaktør Bjørn Bunkholdt ved denne anledning — som markerte «befrielsen» av Norge — hang i en æreslisse i «utenlandsrummet» så sent som i 1965 som et «historisk minne».

På denne tur var Young og jeg også i kontakt med Axel Kielland, forfatteren, under hans misslykkede og lite kjente forhandlinger med Nasjonal Samling på vegne av Arbeiderpartiet i nærheten av den svensk-norske grense.

I mellomtiden ble kronprins Olav forsinket til 13. mai, mens «Londonregjeringen» slo seg sammen med «Hjemmefronten» for å gjøre Vidkun Quisling til syndebukk for den selvsamme katastrofe som han hadde advart Norge mot i ti år før krigen. Så var tiden inne for de meget fryktsomme eksilfolk å vende tilbake under britisk beskyttelse, 31. mai, og for kong Haakon til å følge i deres spor 7. juni, nøyaktig 1 måned etter Young og meg. Våre beretninger i våre respektive aviser 8. mai var de første fra noen alliert korrespondent fra norsk jord siden 1940.

Nevnt i forbigående, så intervjuet jeg Quisling pr. telefon fra Sverige etter RAF-angrepet på Oslo 25. september 1941, til stor ergrelse for Terboven, som hindret ytterligere kommunikasjoner av denne art — og i februar 1944 ble jeg tilstått audiens på en time alene hos kong Haakon i London.

Da jeg overvar Quisling-saken i august-september 1945 var jeg like god «jøs-sing» som noen annen — akkurat like forutinntatt gjennom

min egen Londonpropaganda, og like uvitende.

Det var først i løpet av mine flerårige besøk i Norge hvert år opp til 1955, da jeg trakk meg tilbake fra daglig journalistikk for å skrive bøker, at jeg begynte å tvile på «Quislingmyten». Opp til år 1964, da jeg bestemte meg for å undersøke legenden i lyset av etterkrigs materialet, kjente jeg ikke en eneste norsk «nazi». På dette tidspunkt hadde jeg besøkt hver eneste by av betydning i Norge, innbefattet Longyearbyen, og hadde utallige venner over hele landet.

Jeg påstår derfor at jeg var minst like kvalifisert som noen annen levende utlending til å skrive om begivenheter før, under og etter krigen i Norge. Den eneste mangel i min viten var det manglende bekjentskapet med noen norsk «nazi», eller noen litteratur om 1940-45-perioden fra den tapende part. Som en samvittighetsfull historiker tok jeg skritt til å intervju og lese autoritetene på begge sider. Som en velansett avis-mann, akseptabel inntil da for ledende norske publikasjoner, innbefattet AFTEN-POSTEN, og som forfatter av fire autoritative bøker om samtidshistorie, innbefattet grev Folke Bernadottes liv, ventet jeg at man i det minste skulle gi meg anledning til å legge frem det jeg hadde funnet ut om Quisling. Slik er jeg blitt mottatt over alt, unntatt i lille Norge.

Jeg antar at jeg så minst like meget av spillet som Alf Larsen fra Tjøme, eller for den saks skyld den unyttige «Londonregjering», som søkte ly for «blitzen» på landet, som ikke engang var anerkjent som krigførende, og som ikke hadde noe å foreta seg — ikke engang å ordne med fri norsk skipsfart, som var under britisk kontroll — bortsett fra å gjøre utkast til ukonstitusjonell lovgivning med tilbakevirkende kraft mot deres egne landsmenn, som holdt stillingen på norsk jord og gjorde sitt beste under redselsfulle omstendigheter, — en virksomhet hittil ukjent i norsk historie, psykologi og lov.

Følelser, sjåvinisme og hat er ingen erstatning for kjensgjæringer og akademisk integritet tyve år eller mere etter krigen, når hvert eneste land unntatt Norge — men innbefattet Sovjetsamveldet — skriver om sin moderne historie, og ungdommen ønsker å vite hva som virkelig hendte.

Et relativt sivilisert land som Norge fortjener en mere temperert litterær kritikk enn den skyldbetyngede som pro-

duseres av FARMAND-bidragssytere, slik som Alf Larsens og Benjamin Vogts reaksjon på min helt igjennom dokumenterte bok, som ikke kan påføres feil i noen henseende i den norske utgave, noe som da ingen heller har forsøkt seg på å gjøre. Reaksjonen er utelukkende subjektiv.

Legg for eksempel merke til de epiteter som er kokt sammen av Vogt (8. mai 65): «Forfatteren kan ikke ha vært i god tro» — «Noen forfattere spekulerer i mord, noen i sadisme og masochisme, noen i kjønn og utilsloret pornografi. Da William Faulkner ikke fikk sine første bøker lest, skrev han en «shocker». Mr. Hewins spekulerer i løgn.» — «Han er ingen ignorant — — Mr. Hewins er tydeligvis kommet til Norge for å lave skandale, for å produsere et makkverk, for å injurere navngitte personer. Den publisitet og den bankbalanse som denne fremgangsmåte vil gi ham, bør tillate ham med stor sinnsro å imøtese enhver injurieprosess.»

Vel, ikke engang de kombinerte anstrengelser fra justisdepartementet og utenriksdepartementet har hittil vært istand til å lage en injurieaksjon mot meg i Norge eller London. Boken selges fortsatt på engelsk, og på norsk «under disken», trass i en uhørt boikott fra det norske «establishment» og i strid med enhver norsk lov som garanterer «ytringsfrihet».

Hvorfor denne suksess, som selvsagt er gledelig for meg som for enhver annen profesjonell skribent, ibefattet Benjamin Vogt, som tjener til levebrødet på en skrive-maskin?

Svaret: jeg legger for første gang frem i et bind kjensgjærningene, en ytelse som ingen norsk forfatter hittil har bragt, ikke engang UD's leieskribenter, Riste, Skodvin og Andenæs i «Norway and the Second World War», som forsøker å «svare» meg, men utmerker seg mere gjennom det den utelater enn det den dokumenterer. Som jeg ofte har sagt offentlig: «Ingen nordmann er ennå istand til å skrive en objektiv historie om krigsperioden» — visse ikke gamle Alf Larsen.

La meg korrigere noen av hovedfeilene i hans omtale av min bok:

1. «Hele vår administrasjon ble slått i stykker, alle embedsmenn kastet ut — — hele samfunnet omstøpt etter Vidkun Quislings firkantede hode og forvirrede ideer — — og alt med vold og makt. Og alt mot et folks overveldende flertall — — av NS altså, ikke av tyskerne.»

Nonsens. Siviladministrasjonen fortsatte å funksjonere internt, med små forandringer, gjennom hele okkupasjonen — spesielt forsyningstjenesten, som sikret at befolkningen som helhet fikk nesten like mange kalorier som før krigen og at folkehelsen bedret seg. Kompetente fylkesmenn, slike som Eivind Blehr i Oslo og min forlegger, Hans S. Jacobsen i Østfold, reduserte effektivt tyske plyndringer. Effektive planer for etterkrigsrekonstruksjoner av skipsfart, boligbygging og jordbruk ble trukket opp, og ødelagt i 1945 av de hjemvendende eksilfolk. I virkeligheten ble en løpende administrasjon overlevert av Nasjonal Samling 8. mai 1945, ibefattet politiet. Egoistiske og geskjeftige jurister (f. eks. Paal Berg), i kirken (f. eks. Berggrav) og innen undervisningsvesenet (f. eks. Seip) bragte seg selv og sine følgesvenner i vanskeligheter uten å forkorte krigen et eneste sekund, uten å redde nasjonens sjel eller å oppnå noe som helst annet enn den splittelse av folket som fremdeles vedvarer. Imidlertid støttet majoriteten av institusjoner og pressen Quislings første korte regjering. Rotet ble opprinnelig skapt ved regjeringens flukt hals over hode, så under perioden med det illegale administrasjonsråd og den kommissariske regjering, som Quisling ikke var medlem av, idet han var persona non grata hos de tyske sivile og militære autoriteter.

Som det nu er alminnelig kjent forsøkte Terboven hele tiden å omdanne Norge til et «protektorat». Det var hovedsakelig Quislings personlighet og diplomati under hans møter med Hitler som hindret en slik skrekkelig utvikling og opprettholdt Norge med en norsk administrasjon gjennom de siste tre år av okkupasjonen — en stor gjeld som det bedratte norske folk ennå ikke er blitt klar over. Ellers ville det ha blitt lett for Terboven å anvende «polsk løsning» med deportasjoner og likvidasjoner.

2. «1 pst. av folket med NS, hele resten forbitrede motstandere.»

Igjen nonsens. Berg, Berggrav og andre av administrasjonsrådets arkitekter gikk aktivt inn for å få kong Haakon avsatt i juni 1940, og en majoritet på 82 mot 48 av stortingsmennene stemte faktisk for akkurat dette i september. Ingen organisert «motstandsbevegelse» av noen betydning startet før våren 1942 da krigslykken begynte å vende seg mot Tyskland på frontene i Russland og Nord-Afrika, og fragmen-

(forts. s. 14)

Den nasjonale sosialismes fødselsattest

(Forts. fra side 5.)

meg over Richard Wagners «Den flyvende hollender». Dette var livets høyepunkt for meg, som dengang var femten år gammel.

Boken handler gjennomgående om Hitlers beundring for Richard Wagners musikk. Man kan lett få den oppfatning at denne beundring var noe overspent. I tenårene har vi vel nesten alle hengivent beundret en eller annen stor kunstner, og denne beundring fortsetter ofte, skjønt i lavere tempo gjennom hele livet. Slik ideell hengivenhet kan dog på ingen måte sammenlignes med moderne ungdoms knefall for dagens «popidealer» som savner enhver forankring i vår tro, våre forhåpninger eller vår historie.

Allerede i 16 årsalderen var Adolf Hitler en fascinerende taler.

Talen «brøt ut» av ham som et uventet vulkansk utbrudd. Jeg hadde opplevet dette på teatret, hos skuespilleren som øste av en følelsesbølge. Jeg var som forhekset, en tilhører som glemte å applaudere. Men jeg forstod snart at dette ikke var skuespillerkunst, nei, han opplevet virkelig hva han sa. Jeg så hvor alvorlig han var. Påny måtte jeg forundre meg over hvor ledig han uttrykte seg, hvor lettfattelig han utbredte sine tanker og alt som rørte seg i ham, hvor klart og overbevisende alt ble, selv når ordene flommet rent følelsesmessig.

Forfatteren beklager at det ikke finnes noen fotografier fra deres vennskapstid og skriver bl. a.:

Min venn hadde ikke behov for å fotografere seg. Han var for intelligent til å være «snobete» og hans ideelle overbevisning gav ikke plass for personlig effektjageri. Men han la stor vekt på god oppførsel og nøyaktighet. Han fulgte nøye reglene for selskapelige omgangsformer, selv om han personlig ikke på noe vis var interessert i selskapslivet. Videre var han ytterst nøye med hygien og alltid ordentlig kledd under hvilke omstendigheter han enn levde.

Ja, på dette punkt har det vært løyet meget i pressen. Vi har vel alle lest om Hitlers «skitne vagabondliv» i Wien. Nok en sak som jeg aldri har festet meg ved, men som i disse «pornotider» fremdeles diskuteres blant snuskete forståeg-påere, er Adolf Hitlers seksualliv. Homofil, impotent, abnorm, kvinnegal osv. Det regner med motsigelser, den ene verre enn den annen. Men beste-vennen sier:

— Jeg kan helt og fullt bevitne at Adolf Hitler var fullkommen normal i seksuell og fysisk henseende. Det var bare det at han hadde så meget annet som opptok hans tid, så det ble ikke noe tilovers til å befatte seg med slike spørsmål. Det uvanlige ved ham lå ikke i det erotiske, men i hans vesen.

Det som virkelig interesserer er akkurat — hans vesen. Slik beskriver Kubizek det eksempelvis:

— Etter en tid ble Adolfs motstridende vesen forklarlig for meg. Han trengte byen, denne mangfoldighet av inntrykk, opplevelser og hendelser. Han kjente seg medansvarlig for alt, det fantes intet i byen som han ikke befattet seg med. Han trengte menneskene med sine motsigelsesaktige interesser, deres streven, deres hensikter og planer. Bare i denne ladede atmosfære trivdes han. En landsby var for ham i denne henseende altfor ensformig, betydningsløs, det var for lite å kritisere. En by var interessant for ham bare gjennom opphopningen av bygninger. Derfor er det forståelig at han ville leve og bo i byen. På den annen side trengte han en virksom motvekt mot denne by som stadig presset og beskjeftiget ham og som la beslag på alle hans evner og interesser. Han fant den i naturen, på den fantes intet å forandre eller forbedre. Her bøyet han seg for en evig lov som lå utenfor den menneskelige vilje.

Våre svenske skribenter har blant andre uttallige løgner om Adolf Hitler påstått at han helt neglisjerte sin kjære mors sykdom og ikke engang var tilstede ved hennes begravelse.

Hitler befant seg i Wien da Kubizek overtalte hans mor til å underrette sønnen om hennes alvorlige sykdom (kreft). Til slutt gav hun etter og skrev. Da kom Adolf Hitler til sin venn i verkstedet i Linz:

— Ingen hilsen, intet spørsmål, men bare «Uhelbredelig, sier legen». Det var alt Adolf kunne stamme frem. Antagelig ble han informert av legen om morens tilstand. Adolfs ansikt var blekt, øynene slørete og røsten hes. Han gjorde inntrykk av å kjempe mot en grusom skjebne. Jeg spurte Adolf om han trengte min hjelp. Han hørte ikke på meg, men utbrøt: «Jeg blir i Linz for å hjelpe min mor med husholdningen.» — «Kan du det?» — «Man kan alt man må».

I tiden som fulgte beretter hans venn Kubizek om hvorledes vennskapet ble fastere knyttet gjennom de sorgelige ukene. Politikk, kunst, ja alt annet forsvant for Adolf, bare

en trofast, øm hjelpsomhet likeoverfor moren var tilbake.

— Jeg tok meddelelsen om hans hjelp i husholdningen med en klype salt. Men der tok jeg grundig feil. Han laget maten, fyrte, og en gang traff jeg ham krypende på gulvet med en skurebørste. Det var så patetisk så all spøk jeg ville komme med forsvant. Han passet også på sin yngre søster Paula og våket dag og natt over sin mor. 20. desember 1907 døde hun, og han ordnet med begravelsen. En eldre stesøster tok siden hånd om Paula.

Noe som får en til å lengte etter en Adolf Hitler i vår tid er beskrivelsen av hans løsning av boligproblemet. Slik skildrer Kubizek den:

— Det fulgte natthlige timer da Adolf vandret opp og ned mellom døren og pianoet i vårt nødtørftige leierom mot bakgården. Han forklarte årsakene til vår prekære boligsituasjon. På et område som knapt rekke til en skikkelig have er det trengt sammen tre bygningskomplekser som står iveien for hverandre og hindrer lys, luft og bevegelsesfrihet. Hvorfor? Fordi mannen som ervervet seg tomtene også ville suge ut så stor fortjeneste som mulig. Han måtte da bygge så trangt som mulig. For dess mere han bygger ved siden av hverandre og oppå hverandre av primitive boliger, dess mere får han inn. Leieboerne må da prøve å få så meget som mulig ut av boligen. De leier ut, ofte de beste rummene, til fremleiere. Og denne fremleier klemmer seg i sin tur sammen for å gi plass for nok en seng. Slik må hver og en dra fordel av en annen.

Og resultatet? At alle bortsett fra husets eier ikke har tilstrekkelig rum å leve på. Dette er uutholdelig for den voksne, men barna bukker under. Adolfs foredrag sluttet med et raseripreget angrep på tomtespekulantene, utsagningsmetodene og gårdeierne. Den stakkars leieboer kjenner knapt eierne, som i de fleste tilfeller ikke bor i sine «leiekasser» men i luksusbetonte villae.

En annen gang betraktet Adolf situasjonen fra leieboerens side. Hva trenger en «fattig djevel» for å bo fornuftig? LYS! Huse- ne må stå fritt! Man må kunne se himlen! Haver skal anlegges og lekeplasser for barna, en grønn flekk, et stykke natur! Og så kom en tid da han netter igjennom ruget over planer, tegninger. Han snakket ikke om dem. Så en dag i slutten av mars meddelte han meg: «Jeg blir borte i tre dager.»

Da Adolf kom tilbake fire dager etter, var han dødstrett. Jeg vet ikke hvor han sov eller

(Forts. side 2)

Ralph Hewins - -

(Forts. fra side 13)

tene av den såkalte «Hjemmefront» ble først koordinert (av Berg som «rodde» hurtig) i november 1940, da krigen var nesten vunnet. Som professor Jacob Worm-Müller skrev i «Norway revolts against the Nazis»: «I juni hadde de (tyskerne) en sjanse til å komme til en forståelse med oss» (side 32) og «Da jeg forlot Oslo i juli for å reise tilfjells, likte jeg ikke ånden i hovedstaden — Mange folk sa «Hva kan vi gjøre? Vi må komme til en ordning, vi må komme igang igjen» (side 38). Nasjonen var faktisk like bedøvet inntil midten av 1942 som general De Wiart og Lord Mountevans, og jeg også fant ut at den var i april 1940. Som Koht og Trygve Lie i London, så følte majoriteten av nordmenn at «dette er ikke vår krig» og ønsket bare å overleve. Selv på V-dagen var det i høyden 140 000 medlemmer av «Hjemmefronten», sannsynligvis nærmere 100-tusen, mens det veldige tall på 130 000 navn forekom i det såkalte «landssvikkartotek», noe som tydet på at NS faktisk var i majoritet blant aktivistene under okkupasjonen. Opplagte anslag på «omkring 60 000 personer — eller 2 pst. av den norske befolkning» ligger langt under det virkelige NS-medlemskap, rent bortsett fra at man da heller ikke har regnet med medlemmenes familie og pårørende (Se politifullmektior Trygve D. Tharaldsen i «Morgenposten» 10. november 1967). Hvis menneskekjærlige NS-funksjonærer ikke hadde ødelagt listene over ansøkere om medlemskap, ville tallet overstegget 130 000 og omfattet mange av de mest respekterte navn i Norge idag.

3. «Quislings vanvittige adferd (fra første stund vanvittig og dum.)»

Et typisk eksempel på norsk akademisk «dobbeltenkning». I samme avsnitt skriver Alf Larsen:

«Det eneste som er godt i Hewins bok er skildringen av bakgrunnen for og motivene til Quislings holdning (Russland, kommunistfarsen, det brukne geværs politikk osv.)» Til sammen utgjør disse to påstander et paradoks.

Alle Norges vanskeligheter utsprang fra denne «bakrunn» som skapte den situasjon hvor Quisling eller en eller annen ansett nordmann måtte fylle det tomrom regjeringen hadde etterlatt. Det var enhver nordmanns rett og plikt å stå frem for å for-

hindre unødige ødeleggelser og bevare de siste rester av selvstendighet, lov og orden etter kl. 19.30 den 9. april, da man hadde fått bekreftet at konge og regjering var på vei til Sverige. Dette syn understøttes av den svenske internasjonale juristkommisjon, som frikjenner både Quisling og administrasjonen. Så langt fra å være «dum», reddet Quisling landet da regjeringen ikke gjorde noe for å stanse håpløs motstand fra isolerte enheter som handlet på egenhånd. Hans improvisasjoner var legale, patriotiske og (som Berg erklærte) humane.

4. «Vi har kritisert rettsoppgjøret og den usle forfølgelse etter at alt var opp- og avgjort.»

Vel, er det ikke da på tide at De, som aldri har vært noen «tilhenger av flertallstyraniet», trekker den logiske konklusjon og stanser med å ånde umoderne hat fra det fredelige Tjøme? Var det ikke på tide at De startet en kampanje for å få fjernet «landssvik» stemplet fra noe omkring 90 000 harmløse NS-medlemmer før 25-årsjubileet for «befrielsen» (ved britene) kommer i 1970? Norges ungdom forstår ikke hva denne imaginære anklage om «landssvik» betyr, fordi det ikke eksisterer noen slik forbrytelse i noen respektabel vestlig lovgivning, og dessuten bare forbitrede motstandere ønsker den opprettholdt. Alle anstendige «jössinger» jeg kjenner ønsker anklagen fjernet fra strafferegistret og at folket skal gjenforenes. Det ville være en nyttig begynnelse på å renske Vidkun Quisling fra domfellelsen for en ubevisst anklage om høyforræderi og på å gjenreise Norges gode navn blant siviliserte nasjoner. Vi kommer aldri til å kunne bygge en lykkelig verden i et fritt Europa så lenge mosegrodde folk fortsetter med å holde sårene åpne lenge etter at blodet har holdt opp å flyte.

Det er aldri for sent å lære av kjensgjerningene og å forbedre seg. Stig ned fra Deres blodrøde solnedgang til den **faste historiske grunn** i min bok! Jeg var der hvor de avgjørende begivenheter hendte. De var bare tilskuer i periferien og tror at De vet bedre enn britene, som kjempet.

Ralph Hewins

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Nordens germanere

(forts. fra side 8)

Nordens stolte germanere! Men nu skammet man seg —. Man oppdaget plutselig at alle germanere er forbrytere som burde utryddes. Ordet germaner ble byttet ut med andre betegnelser, som for eksempel demokrat, som om det skulle ha stått frem en helt ny «demokratisk» rase eller menneskeart i Norden.

Gjennom to verdenskriger hadde man gjort en god begynnelse med å utrydde Tysklands folk. Det ligger meg fjernt å benekte tyske feilsteg og brutaliteter; eller å påstå at Tysklands folk består av utelukkende vaskeekte germanere av edleste stamme. Men jeg påstår at det som skjedde hin 1. mai 1933 ikke var et propagandatricks av Hitler. Han var snarere mediet som gav uttrykk for hva hele Tysklands folk følte (for øvrig er historieskrivningen om denne epoke ennå ikke avsluttet.)

Bortsett fra tyske aspirasjoner om delaktighet i verdens råvaretilganger eller kravet på mere Lebensraum (iallfall en liten korridor til Øst-Preussen var ønskelig!), som på bakgrunn av Tysklands betrenget stilling i sammenligning med stormaktene USA's, Storbritannias og Russlands tilsvarende fordeler var fullt berettiget, samt Tysklands på disse aspirasjoner og dette krav begrunnede aggressivitet (agressivitet og våpenmakt var ikke tyske spesialiteter!), så ble Tyskland utsatt for to angrepskriger (rettere sagt ville man kvele Tysklands folk), mens den tredje puniske krig har ruget over dette folk siden krigen. Det tyskerne har tapt eller er blitt nektet når det gjelder territorium og naturtilganger, har de kompensert gjennom arbeid og atter arbeid. Det var først og fremst dette arbeid man ville tillivs: tysk energi, tysk produktivitet, tyske oppfinnelser, tysk mentalitet (hovedsakelig betinget av landets geopolitiske stilling), hvilket alt sammen ble ansett å true verden.

Tydelige forskyvninger i den internasjonale politikk og maktbalanse har funnet sted de siste årene. Nye stater har skutt opp som sopp av jorden for å la sin røst lyde i FN. En stormakt er etablert i øst med krav på større territorium. Men fremdeles snakker man om tysk aggressivitet — og gårdsdagens seiermakter tigger om garantier for sin sikkerhet! Det lemlestede, oppstykkede og på alle måter ydmygede Tyskland utgjør når alt kommer til alt fremdeles den største fare for menneskeheten. Ceterum censeo, Germa-

niam esse delendam! I virkeligheten er Germania trengt unna i den grad at tyskerne selv har gjort sitt beste for å frakjenne seg alle fortjenester — politiske, økonomiske, kulturelle — samtidig som de har påtatt seg skylden for alt ondt som har skjedd på jorden de siste 2000 år. Hvilken kontrast til 1. mai 1933!

*

Gårdsdagens germanere i Nordens akkompagnerer i toner som må vekke medynk den germanske rases og den germanske kulturens svanesang, hvis de da ikke unner seg selv små piskerapp for å ta i skole de etter deres mening ubotferdige tyskerne — nazistene.

Et for alle tider betegnede eksempel på hvor langt vi er kommet i Norden i å nedvurdere og nedsvarte gamle nordiske æresbegreper, er vel utvisningen av tyske og baltiske flyktninger som hadde søkt og fått asylrett i et av de nordiske land etter krigen. I den ihøst i Finnland utkomne bok «Stalinille menetetyt vuoteni» (Mine år tapt til Stalin) av den finske borger Boris Bjørklund fortelles følgende episode. Under elleve års vandring fra den ene konsentrasjonsleir til den annen kommer den til Russland etter ordre av stalinisten Zjadanov bortførte antikvitetshandler-forfatter til et nytt fengsel. Han har knapt trådt inn i sellen da han hører noe mystisk fra korridoren utenfor. En ung mann har hengt seg — en av de utviste balter. Har orket ikke mere. Det eneste som var igjen av ham var et benrangel.

Hvilket minnesmerke over Nordens germanere år 1946!

Når alle æresbegreper er veltet overende, så gjenstår bare et virvar av maktbegjær og materielle interesser. Med en svak ferniss klær man seg i forskjellige partibetegnelser, men intet formår å skjule tomheten og løgnen, horror vacui. Så det er ikke rart at i denne verden som er snudd opp-ned er ordet germaner blitt et skjellsord, på samme måte som ordet romer i sin tid. Germaner, tysker, tyskvenn, nazist, forbryter. Alt slikt må utryddes — jo raskere jo bedre. Og dog finnes det en germansk tradisjon, en germansk ånd som har gitt opphavet til størsteparten av det som bruker å kalles kultur eller den vesterlandske kultur. Fornektet man den, da har man fornektet seg selv. Man har vokset ut av fellesskapet, blitt et vrengebilde av et virkelig menneske, et moralsk og in-

tellektuelt monstrem. Det eneste som er igjen er jonglører, parasiter, profitører, folkeforgiftere. Den germanske ånd er død. La alt forgå!

Alle folkeslag har gjort seg skyldig i voldshandlinger. Hva skal man si om Cromwells forbrytelser mot irlenderne, engelskmennenes mot boerne? Tyskgermanerne er ingen unntagelse. Hvorfor høytstående kulturfolk begår voldshandlinger er et evig mysterium, og enda mere hvorfor menneskene overhodet ikke synes å kunne overvinne sin voldsmentalitet. Men man måler ikke en kulturs verdi etter voldshandlinger, men på grunnlag av det positive, oppbyggende, som man vanligvis tillegger varig verdi.

Man spør seg selv hva det er man egentlig frykter eller kjemper for? Fortidens Russland ble i stor utstrekning behersket av germanere — på keisertronen, blant tsarenes rådgivere, blant de høyeste militære, i industri og handel. Nu er de alle ryddet avveien til siste blodstråpe. Prosessen har gått videre: det er nesten en skam å snakke om germanere i Tyskland. Germaner er det samme som nazist og nazist er en forbryter. I Norden har man klart å detronisere Knut Hamsun, den mest nordiske av Nordens forfattere. Den dypeste skam hviler fortsatt over Quisling, som en gang skrev:

«Trass i alle motsetninger som verdenskrigens blodige konflikter kan ha efterlatt seg, er en oppriktig og vennskapelig forståelse mellom individer med nordisk oppfatning i alle land den viktigste plikt for alle klarsynte kvinner og menn». — «Vi (hordmenn) må gjøre oss klart at vi ikke står alene, men at vi sammen med de andre skandinaviske folk er hovedmedlemmer i en stor folkefamilie som representerer den mest verdifulle av verdens raser, den nordiske rase, som har vært og er den viktigste bærer av sivilisasjonen og som både Grekland og Rom, Europa og Amerika kan takke for sin storhet og med hvis bevarelse og forfall deres skjebne henger sammen. Hvorfor får ungdommen i våre skoler lære seg tusenvis av likegyldige og dagsaktuelle ting, men intet om disse viktige og alvorlige problemer og deres årsaker og konsekvenser?» — «Jeg mener også at når vi erkjenner de dype sannheter i den historiske fortid og historiske nutid og ser på de storverk som folk av nordisk rase har utrettet for verdensutviklingen helt fra historiens begynnelse i Østerland og frem til denne dag, og vi samtidig er overbevist om at

PÅSKEN —

(Forts. fra side 5.)

strømmende lys som hever seg i den tidlige morgen, av den purpurfargede daggry, som derfor ble kalt Uscha av Indias ariere, og ble dyrket som en høybåren, gylden gudinne, som uberørt av alder i strålende drakt vekker alt levende opp fra deres slummer og nærmer seg de dødelige boliger med glitrende skatter. Hun er grekernes Eos, som i den tidlige morgen med sine rosenrøde fingre løfter nattens slør fra jorden, de gamle romeres Aurora, strålende i evig skjønnhet og ungdom, som fører gjennom eteren i en gylden vogn med hester av lysende fart.

Festlighetene for den strålende Ostara ble holdt om våren, da solen smelter snedekket på jorden og kaller frem nytt liv på marker og i skog. Av den grunn ble april på gammelgermansk kalt «Ostara manoth», dvs. Oster måned. De germanske Osterfestligheter var en av de mange vårfestligheter som be-

gynte med Fasenacht (ordet kommer fra fason, dvs. å flakke hvileløs omkring, og har intet å gjøre med den kirkelige faste) og nådde sin klimaks og avslutning den første natt i mai, Odins bryllupsfest.

Siden Osterfeiringen dreiet seg om en lysets guddom, tente en prinsipielt bål ved disse festligheter som et symbol på det strålende liv som avler lys med solen. Ved siden av dette ble det bragt vannofre, eftersom vann var et prinsipielt livgivende element ved siden av ilden. Gjennom vann vokser alle skapninger og utvikler seg. Blomster ble skjenket som tegn på det gjenoppstandne liv. Sammen med blomster ofret en også ved Osterfestlighetene kaker, flattbrød (Osterfladen) og egg. Sistnevnte er fremdeles uunnværlig ved påskefesten.

Opplysningene er hentet fra en artikkel av dr. H. Lommer i «Viking Age».

E.N.

det er ungdommens vilje som åpenbarer seg i verdenshistoriens utviklingsforløp, da må vi også — uten å underkjenne andres betydning og innsats — ha lov til å tro på de nordiske folks fortsatte historiske og guddommelige misjon i verden.»

Når alt kommer til alt var det vel Quislings tro på de nordiske folks fremtid som var hans største forbrytelse. Må det være meg tillatt å konstatere at de tre nazistiske storforbrytere, Hitler, Himmler og Quisling mente at også Finnlands folk skulle innta en aktet plass i de nordiske folks fellesskap.

*

Hva er da til syvende og sist det nordiske, det germanske? Det kan neppe være et enkelt spørsmål om rase, for det er vanskelig å sortere dagens europeere etter raseprinsipper. Det må snarere være en tanke, en følelse, et livssyn som bunner i menneskenes egenart og som i spørsmålet om det nordiske eller ekte germanske, manifesterer seg på så mange forskjellige måter i musikk, litteratur, arkitektur, filosofi, mystikk. Den mest tyske av tyske forfattere, Gustav Frenssen, har i sin bok «Der Glaube der Nordmark» på en gripende måte skildret hva han mener er det mest karakteristiske for nordisk og germansk tro og lynne.

«Wichtig ist, dass ein Mensch und dass ein Volk den Glauben erkenne, den es wirklich hat. Es muss im Leben der Menschen

und eines Volkes alles wahr und echt sein. Nichts aber mehr als der Glaube. Denn sein Glaube macht den Menschen, macht sein Volk. Nichts andres als sein Glaube. Wie klanr und stark ist ein Mensch, ein Volk, das fest in seinem eignen Glauben, als in eignen Schuhen, steht!»

Med disse ord avslutter Frenssen sin bok. Man kunne komplettere hans ord med I b s e n s :

«Det trenges et åndelig element i vårt statsliv, i vår ledelse, i vår folkerepresentasjon og i vår presse. Jeg tenker naturligvis ikke på fødselsadel og heller ikke på pengenes, ikke på kunnskapens adel og ikke engang på evnenes og begavelsens. Men jeg tenker på karakterens, på sinnets og på viljens adel. Det er bare den som kan frigjøre oss!»

Man blir imellom minnet om Roms siste dager når man tenker på det som har skjedd i verden i dette århundre. Først ble det gjort rent bord i Kartago, som ble ansett å true Roms eksistens. Da de maktende og toneangivende i Rom var kommet så langt at livet utartet til en «demokratisk» dans omkring gullkalven, da opptrer enkelte krigere og sivile for helt til det siste å kjempe for det de anså å være den mest verdifulle kulturarv. Situasjonen kan ha forekommet så håpløs som mulig: jeg holder på kulturarven. Det var på deres aksler kulturens bevarelse hvilte.

(Forts. side 2)

Det tredje rike - -

(Forts. fra side 8)

skulle det være med en slik kongress hvis den endelige jødeutryddelse var blitt gjennomført allerede tre år før?

Forsvarer Dr. Thoma stilte 10. juli 1946 spørsmålet: «Hvilken hensikt kunne en slik kongress ha hvis Rosenberg hadde visst at storparten av jødene i Europa allerede var tilintetgjort?»

Hvis dette var ukjent for en riksleder i NSDAP og riksmister for de besatte østområder ennå i juni 1944, hvorledes kan man da forutsette kjennskap til hine antijødiske hemmelige forbrytelser hos det tyske folk og dets soldater og offiserer?

Uforenlig med kjennskapet til en utryddelsesplan er tusener av enkeltheter i de militære og politiske hendelser hint år. Således lar Rosenberg f. eks. som østminister en gammel partifelle og områdekommisær skyte fordi han hadde forgrepet seg på jødisk eiendom. Han hadde presset verdisaker ut av en jødisk familie. «Går det ikke klart frem av dette at Rosenberg avskyet forbryterske aksjoner mot jødene?»

Det kan så påvises at massevis av jødelikvideringer forekom ved påbegynnelsen av den av Sovjet utviklede partisaner i østen.

Som krig og krigsforbrytelser kan heller ikke alminnelige forbrytelser i krig og antijødiske utskielser bedømmes isolert. Anklagen (i Nürnberg) har selv ufrivillig bekreftet denne fryktelige årsakssammenheng:

«Det er krigens forbrytelser som samtidig er mål og årsak til de andre forbrytelser: forbrytelser mot menneskeheten, krigsforbrytelser, gement mord. Slike ting skjer når mennesket gjør den totale krig til middel for en politikk med aggressive mål.»

POGROMER VAR KRIGSFORBRYTELSE

Bare jødemordene ville Jackson holde utenfor dette, og hans etterplaprer forsøker å gjøre det den dag idag. Misbruket av forsvar mot partisaner til utryddelse av jødisk sivilbefolkning var bare mulig på den østlige krigsskueplass. Ved siden av det forbryterske vanvidd hos enkelte antisemistiske sektorer, finnes det imidlertid også objektive årsaker som kunne tjene disse som påskudd. Bare derigjennom er det forklarlig at «Einsatzgruppenes» aksjoner delvis kunne bli gjennomført med vitende og godtagelse fra arméoverstkommanderender. Det gjelder ikke bare for hitlertro offiserer, men også for kom-

mandører fra «motstanden». Av en beretning fra Einsatzgruppe A fremgår det at samarbeidet i de enkelte tilfeller «som f. eks. med Panzergruppe 4 under generaloberst Höppner, var meget intimt, ja nesten hjertelig.»

Höppner ble som kjent henrettet for deltagelse 20. juli.

Sjefen for Einsatzgruppe B var Artur Nebe, rikskriminaldirektør, Generalleutnant der Polizei und Chef des Amtes V i Reichssicherheitshauptamt. Også han ble henrettet som medsamsvoren etter 20. juli.

En av de objektive årsaker til jødelikvideringene i partisaner var de alminnelige forhold i østområdet. Allerede i første verdenskrig kom det på østfronten til tilintetgjørelse av jødiske sabotører, spioner og franktirører — også på tsaristisk side. Den jødiske historiker J. Kreppel forteller om hvorledes fyrst Rostovski truet den jødiske befolkning i byen Kolomea med at den ville bli pålagt betydelige kontribusjoner ved den ringeste sabotasjehandling, og hvis disse ikke ble betalt rettidig, ville hele den jødiske befolkning i de besatte områder bli fordrevet. I en forordning fra storfyrst Nikolai Nikolaievitsj til militærguvernmentene blir den fiendtlige holdning til den jødiske befolkning trukket frem. For å beskytte den trofaste befolkning «mot det forræderi som jødene øver langs hele fronten, finner øverstkommanderende for de russiske styrker det nødvendig at jødene blir fordrevet —». Ved fiendens tilbaketog skulle rike og velstående jøder og spesielt rabbinere arresteres som gisler eller sendes som fanger til konsentrasjonsleirer, fordi — «den jødiske befolkning er illojal overfor oss og har optrådt forrædersk.»

I en ordre til 3. armé 30. mars 1915 blir det krevet at alle jøder skal drives etter fiendens tropper. Tyvetil tredvetusen jødiske gisler ble slept til Sibir under umenneskelige forhold, hvor mange gikk tilgrunne i elendighet. Kreppel forteller videre om fryktelige tortureringer: Man pinte ofrene og tvang dem til å grave sine egne graver. Også i Ukraina ble i 1919—20 titusener jøder myrdet av befolkningen.

Den latente antisemitisme blant østfolkene, spesielt i Polen, Lettland, Ungarn og Romania har i de siste århundrer stadig ført til pogromer, ikke kunstige, statsdirigerte, men ekte, spontane voldshandlinger av folkemasser. Professor Hannah Arendt

ISRAEL «OVERFALT» IGJEN!

Det er sannelig alltid like lett å føre folk bak lyset! Mens så å si hele det norske folk gråt over det stakkars overfalte Israel var de faktiske forhold med hensyn til «overfallet» følgende:

Fra kl. 7 morgen den 5. juni ble det «skutt tilbake» fra israelittene. De hadde fra den egyptiske side av grensen hørt pansere rulle og sett fly på radarskjermen. Da «måtte de forsvare seg» — for tredje gang i de forløpne 20 år, bortsett fra noen dusin terroraksjoner mot arabiske grensesteder. Og «forsvaret» skjedde også denne gang så lynsnart og kraftig, at det israelske luftvåpen så å si i samme minutt allerede bombarderte Kairo og ødela noen hundre egyptiske fly på bakken. For de onde arabiske angripere hadde pussig nok ikke engang hatt tid til å la dem stige opp.

Og dermed var da «angriperne» påny slått tilbake og Israel hadde satt seg fast i nye arabiske områder. Til glede for alle gode kristne over den ganske verden. Ti den som griper til sverdet skal omkomme ved sverdet.

DØDSFALL

Den gamle svenske prest Viktor Vallberg, som var en god venn av vårt blad, og som våre lesere vil huske fra en rekke artikler opp gjennom årene, er død, nesten 96 år gammel. Vallberg var noe av en sagnfigur i Sverige. I sin aktive prestetid var han kjent over hele Norrland som «Indalspresten». Han var ikke bare menighetens sjelesørger, men også dens lege, lærer, advokat og jordbrukskonsulent. Intet menneskelig var ham fremmed. Vallberg var en aktiv og forbitret motstander av marxismen og fikk naturligvis derfor også stemplet «nazist». Han kunne se tilbake på et stort forfatterskap, ikke bare i artikler i pressen, men også i en rekke bøker, hvor han bl. a. behandlet jødespørsmålet i relasjon til kristendommen. Så sent som i 1957, da han var 86 år gammel, gjorde han i en bok «Marxisme — de kristna folken — de krist-

hevder for den nuværende tid at i Romania ble det under annen verdenskrig myrdet over 300 000 jøder. Under den russiske borgerkrig omkom det ved pogromer i Ukraina fra 1917 til 1920 omkring 100 000 jøder.

na kyrkorna» opp regnskapet etter annen verdenskrig. Han behandler den endeløse hets mot Tyskland, alle historiene om tyske grusomheter, Nürnbergdomstolen og den skammelige rolle som såkalte «kristne» prester og predikanter har spillet i dette skuespill som talerør for marxismen: «De kristna kyrkorna, frikyrkor som statskyrkor, ha förlorat sin självständighet och andliga livskraft på grund av falska kompromisser och lyssnandet till den förljugna världspresen. Ormen har hypnotiserat sitt rov.»

«BRUNE» SCHLAGERE

I Fliegerhorst Wesendorf som er rekruttskole for det vesttyske Luftwaffe, kan man høre soldatene synge kampsanger fra det tredje rikets tid mens de har marsjølver. Mannen bak slike opprivende tilstander er kompanisjef Dieter Daufenbach, som blant annet var blitt iaktatt mens han lot rekruttene stemme i med «Bombenfliegermarsch der Legion Condor». For sitt desidert udemokratiske sinnelag er han naturligvis blitt behørig hengt ut i sitt lands lisenspresse. Og det gjør ikke saken bedre at generalinspektør Heusinger i sin tid hadde satt slike «sanger» på svartelista fordi de ikke var forenlige med Bundeswehrs politiske oppgave, som det het. På toppen av det hele erklærer så skolens presseoffiser at «Alle i Luftwaffe vet om dette, men ingen gir ordre til at det skal holdes opp».

Det hører også med til historien at bare en av Daufenbachs rekrutter nektet å synge med i slike bedervelige sanger. Han fikk lov til å marsjere allikevel — uten å synge.

HAKEKORSET IGJEN

På en NPD-partidag i Karlsruhe kom en av deltagerne til å kaste jakken — en i og for seg ikke ualminnelig foreteelse etter hvert som debattantene og deres innlegg blir hissigere og hetere.

Han hengte jakken fra seg på en stol og la ikke merke til at jakkeoppslaget derved brettet seg litt ut, slik at en medlemsnål i NSDAP — med hakekors og det hele — ble synlig. En av lisenspressens utrettelige hakekorsiegere var selvsagt øyeblikkelig på pletten, allierte seg med en ditto pressefotograf, og sammen fikk de tatt det nødven-

dige «dokumentarfoto» av skjendigheten. «Offentligheten» forlangte uoppholdelig straffeforfølgelse — ti den slags blotting er naturligvis belagt med fengselsopphold i det demokratiske Bundes-tyskland. Retten kom imidlertid til at det i og for seg ikke er straffbart å være i besittelse av et hakekorsmerke, hvis man bare gjemmer det godt vekk. Videre fant retten det «troverdige» at representanten ikke «med vilje» hadde hengt jakken slik at hakekorset tittet frem i dagslyset. Dessuten var det hans tante som for år tilbake hadde festet merket på jakken hans. Og da så! Saken ble henlagt og demokratiet kunne puste lettet.

NORDAMERIKANSK NAZISME

I USA har Rockwell med kraft fra 1. januar i år endret navnet på sitt American Nazi Party til National Socialist White People's Party. Hovedhensikten med navneforandringen er å understreke partiets rasebevisste karakter, heter det i en erklæring. Samtidig er den gamle partihilsen «Sieg Heil» blitt erstattet med «Heil Hitler», som heretter vil bli brukt av samtlige medlemmer og tilhengere i den «hårde kjernen» og på alle formelle tilstelninger.

Vask, maling,
tapetsering,
mønstermaling
RIMELIG

1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 78 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgironr: 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri